ŚLĄSKO-DĄBROWSKI

DZIENNIK WOJEWÓDZKI

NR 5 KATOWICE, DNIA 5 LUTEGO 1947

Poz. TREŚĆ Str.

DZIAŁ URZĘDOWY

45.

DEKRET

z dnia 6 grudnia 1946 r.

o przekazywaniu przez Państwo mienia nierolniczego na obszarze Ziem Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 71, poz. 389 z dnia 28 grudnia 1946 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Rozdział I.

Mienie podlegające przekazaniu.

Art. 1. Przekazywanie osobom fizycznym oraz osobom prawnym prawa publicznego i prywatnego mienia, znajdującego się obszarze Ziem Odzyskanych, a stanowiącego własność Państwa, z wyłączeniem mienia wskazanego w art. 2 odbywać się będzie w trybie i pod warunkami określonymi w dekrecie niniejszym.

Art. 2. Nie podlegają przekazaniu w trybie niniejszego dekretu:

1) nieruchomości stanowiące zapas ziemi w rozumieniu przepisów dekretu z dnia 6 września 1946 r. o ustroju rolnym i osadnictwie na obszarze Ziem Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 279) łącznie z nieruchomościami wydzielonymi z zapasu ziemi z mocy art. 7 tego dekretu;

2) lasy i grunty leśne;

3) przedsiębiorstwa, należące do kategoryj wymienionych w art. 3, ust. 1 lit. A pkt. 1—9 oraz lit. C ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 17), o ile nie zostaną w drodze uchwały Rady Ministrów uznane za podlegające przepisom dekretu niniejszego;

4) ruchomości objęte rozporządzeniem Prezesa Rady Ministrów z dnia 11 lipca 1946 r. wydanym w porozumieniu z Ministrami: Ziem Odzyskanych i Skarbu w sprawie zbywania niektórych ruchomości opuszczonych i poniemieckich (Dz. U. R. P. Nr 33, poz. 206), z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 43, poz. 254 i Nr 70, poz. 383);

5) mienie uznane za potrzebne dla celów administracji państwowej bądź samorządowej albo dla celów użyteczności publicznej lub gospodarki państwowej oraz na cele rozbudowy miast.

Art. 3. Przedsiębiorstwa przekazane w trybie niniejszego dekretu, nie podlegają przejęciu na własność Państwa nawet w razie rozszerzenia rozmiaru produkcji lub zwiększenia zdolności zatrudnienia pracowników ponad granice przewidziane w ustawie z dnia 3 stycznia 1946 r. o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 17). Ponadto dla prowadzenia przedsiębiorstwa nabytego w trybie niniejszego dekretu nie jest wymagane uzyskanie koncesji, przewidzianej w art. 4 powołanej wyżej ustawy.

Rozdział II.

Nabycie i dzierżawa mienia.

Art. 4. Przekazywanie mienia w trybie określonym w niniejszym dekrecie następuje w drodze sprzedaży lub dzierżawy.

Art. 5. Nabywcami lub dzierżawcami mienia, podlegającego przekazaniu w trybie niniejszego dekretu, mogą być osoby fizyczne oraz osoby prawne prawa publicznego lub prywatnego.

Art. 6. Osoby skazane prawomocnym wyrokiem za występek polegający na uchylaniu się od służby wojskowej, za zbrodnię lub zbrodnię wojskową nie mogą uzyskać mienia w trybie niniejszego dekretu.

Art. 7. 1. Spośród osób, ubiegających się o nabycie lub dzierżawę, pierwszeństwo do uzyskania mienia mają w następującej kolejności:

1) repatrianci;

2) zdemobilizowani żołnierze, żołnierze służby czynnej, którzy brali udział w walkach o wyzwolenie Polski po dniu 1 września 1939 r., oraz uczestnicy walk partyzanckich o Polskę z wyjątkiem tych, którzy występowali przeciwko Polsce Demokratycznej;

3) funkcjonariusze służby bezpieczeństwa, którzy w związku ze służbą w obronie demokratycznych zasad ustroju Państwa Polskiego zostali inwalidami;

4) wdowy i sieroty po żołnierzach i uczestnikach walk partyzanckich poległych w walkach o Polskę, jako też wdowy i sieroty po funkcjonariuszach służby bezpieczeństwa, którzy polegli w związku ze służbą w obronie demokratycznych zasad ustroju Państwa Polskiego oraz osoby, których jedynymi żywicielami byli wymienieni żołnierze, uczestnicy walk partyzanckich i funkcjonariusze służby bezpieczeństwa;

5) inwalidzi wojenni, inwalidzi pracy i więźniowie obozów koncentracyjnych;

6) osoby, które w związku z działaniami wojennymi utraciły znaczną część swego majątku w zniszczonych wskutek tych działań miastach, osiedlach lub innych ośrodkach, jeżeli zamieszkiwały w nich bezpośrednio przed zniszczeniem;

2. Osoba która, została wprowadzona przez władze państwowe lub samorządowe w posiadanie mienia poniemieckiego na obszarze Ziem Odzyskanych, ma pierwszeństwo do nabycia lub wydzierżawienia tego mienia bez względu na pierwszeństwo osób wymienionych w ust. 1. Przepis ten stosuje się również do osób prawnych.

3. Rozporządzenie Ministra Ziem Odzyskanych wydane w porozumieniu z Ministrami: Obrony Narodowej, Skarbu, Przemysłu, Odbudowy i Bezpieczeństwa Publicznego może na obszarze niektórych powiatów Ziem Odzyskanych przyznać osobom, wymienionym w ust. 1 pkt. 2 i 4, pierwszeństwo przed osobami, wymienionymi w pkt. 1 i 3 tego ustępu.

Art. 8. Niezależnie od pierwszeństwa przewidzianego w artykule poprzedzającym podlegają przekazaniu na pomieszczenia przeznaczone dla pracowników większych zakładów pracy, obiekty mieszkalne położone w pobliżu tych zakładów.

Art. 9. 1. Osobom, które w związku z wojną rozpoczętą we wrześniu 1939 r. pozostawiły mienie nieruchome na tych terenach Rzeczypospolitej Polskiej w jej granicach przedwojennych, które nie weszły w skład obecnego obszaru Państwa, jeżeli osoby te stale zamieszkiwały na tych terenach przed 1 września 1939 r., jak również osobom, które na mocy umów międzynarodowych zawartych przez Państwo Polskie mają otrzymać ekwiwalent wzamian za mienie pozostawione za granicą — zarachowuje się na pokrycie ceny nabycia lub czynszu dzierżawnego za mienie przekazane im w trybie przepisów niniejszego dekretu wartość pozostawionego mienia nieruchomego.

2. W przypadku, gdy pozostawionym mieniem była nieruchomość z zakresu budownictwa mieszkaniowego, suma podlegająca zarachowaniu w myśl przepisu ustępu poprzedzającego nie może być wyższa od wartości budynku o ogólnej powierzchni użytkowej pomieszczeń równej 220 m². Rozporządzenie Rady Ministrów może w stosunku do pozostałych rodzajów mienia nieruchomego określić maksymalną sumę podlegającą zarachowaniu.

3. Zarachowanie przewidziane w ustępach poprzedzających uzależnia się od warunku stałego zamieszkania nabywcy lub dzierżawcy na obszarze Ziem Odzyskanych.

4. Rozporządzenie Ministra Ziem Odzyskanych wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Przemysłu i Odbudowy określi zasady ustalania mienia, którego równowartość podlega zarachowaniu stosownie do przepisów ust. 1 i 2, oraz szacunku tego mienia, jak również władze powołane do wykonywania tych czyn-

ności. sposób postępowania przed tymi władzami i terminy. w jakich należy zgłaszać uprawnienia przewidziane w ustępach poprzedzających, pod sankcją utraty tych uprawnień.

Art. 10. 1. Osobom, korzystającym z pierwszeństwa przewidzianego w art. 7 pkt. 2, 3 i 4 oraz osobom, których jedynymi żywicielami byli wymienieni żołnierze i uczestnicy walk partyzanckich, — odlicza się od ceny nabycia lub czynszu dzierżawnego za mienie przekazane im z mocy przepisów niniejszego dekretu sumę, której wysokość ustali Minister Ziem Odzyskanych w rozporządzeniu wydanym w porozumieniu z Ministrami: Obrony Narodowej. Skarbu. Przemysłu i Odbudowy.

2. Wymóg wskazany w art. 9 ust. 3 niniejszego dekretu stosuje się odpowiednio do osób oznaczonych w ustępie poprzedzającym.

Art. 11. Zastosowanie uprawnień z art. 9 i 10 niniejszego dekretu nie może nastąpić w stosunku do osób, które skorzystały z uprawnień przewidzianych w art. 22 i 23 dekretu z dnia 6 września 1946 r. o ustroju rolnym i osadnictwie na obszarze Ziem Odzyskanych i byłego Wolnego Miasta Gdańska (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 279).

Art. 12. Minister Ziem Odzyskanych może w drodze rozporządzenia wydanego w porozumieniu z Ministrami: Skarbu. Przemysłu i Odbudowy wskazać poszczególne kategorie przedmiotów majątkowych, przy których nabyciu lub wydzierżawieniu nie może nastąpić zaliczenie albo zarachowanie przewidziane w art. 9 i 10 niniejszego dekretu.

Art. 13. Rada Ministrów może ustalić w drodze rozporządzenia specjalne zasady określania cen sprzedażnych lub czynszów dzierżawnych za poszczególne kategorie przedmiotów majątkowych i dla poszczególnych kategoryj nabywców lub dzierżawców.

Art. 14 Rozporządzenie Ministra Skarbu wydane w porozumieniu z Ministrem Ziem Odzyskanych ustali zasady określania sposobu spłaty ceny sprzedażnej lub czynszów dzierżawnych za mienie przekazane w trybie niniejszego dekretu.

Art. 15. 1. Cenę sprzedażną budynku zniszczonego lub uszkodzonego co najmniej w stosunku 50% umarza się w całości lub części, jeżeli odbudowa zostanie dokonana przez nabywcę w sposób i w terminach określonych w umowie sprzedaży.

2. Umorzenie nastąpi w wysokości, równej sumie poniesionych przez nabywcę kosztów odbudowy, z tym, iż kwota umorzenia nie może przekroczyć sumy tych kosztów, obliczonych według przeciętnych cen i płac w czasie i miejscu wykonania odbudowy.

Rozdział III.

Władze.

Art. 16. Władzami właściwymi do orzekania w sprawach dotyczących przekazywania mienia w trybie dekretu niniejszego są:

1) Główna Komisja Klasyfikacyjno-Szacunkowa,
2) wojewódzkie komisje klasyfikacyjno-szacunkowe;
3) komisje osadnictwa nierolniczego;
4) odwoławcze komisje osadnictwa nierolniczego

Art. 17. Do zakresu działania Głównej Komisji Klasyfikacyjno-Szacunkowej należy:

1) ustalanie ogólnych zasad i wytycznych, dotyczących przekazywania mienia w trybie dekretu niniejszego, oraz norm szacunkowych miarodajnych dla określenia wartości przekazywanego mienia;

2) rozstrzyganie sprzeciwów od orzeczeń wojewódzkich komisyj klasyfikacyjno-szacunkowych;

3) wykonywanie nadzoru nad działalnością wojewódzkich komisyj klasyfikacyjno-szacunkowych.

Art. 18. Orzeczenia Głównej Komisji Klasyfikacyjno-Szacunkowej są ostateczne i nie podlegają zaskarżeniu do Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

Art. 19. Do zakresu działania wojewódzkich komisyj klasyfikacyjno-szacunkowych należy:

1) ustalanie z uwzględnieniem przepisów w art. 2 niniejszego dekretu i wytycznych, wskazanych przez Główną Komisję Klasyfikacyjno - Szacunkową, jakie mienie podlega przekazaniu w trybie dekretu niniejszego;

2) ustalanie na podstawie norm szacunkowych, wskazanych przez Główną Komisję, wartości mienia, od której uzależnione będzie określenie ceny kupna lub czynszu dzierżawnego;

3) określanie. które spośród przedmiotów majątkowych mogą być przekazane wyłącznie w drodze sprzedaży bądź wyłącznie w drodze dzierżawy i co do których, w wykonaniu rozporządzenia Ministra Ziem Odzyskanych przewidzianego w art. 12, nie może nastąpić zastosowanie przepisów art. 9 i 10 niniejszego dekretu.

Art 20. 1. Każdy z członków, biorących udział z głosem stanowczym w obradach komisji, może wnieść sprzeciw od orzeczenia komisji w terminie dwutygodniowym od dnia jego wydania.

2. W razie uchylenia orzeczenia przez Główną Komisję Klasyfikacyjno-Szacunkową sprawa podlega ponownemu rozpoznaniu przez komisję wojewódzką, jeżeli Główna Komisja nie rozstrzygnie jej we własnym zakresie.

Art. 21. 1. Do zakresu działania komisji osadnictwa nierolniczego należy orzekanie, komu, w jaki sposób i pod jakimi warunkami. a w szczególności za jaką cenę lub za jakim czynszem dzierżawnym, nastąpi przekazanie mienia.

2. Komisje osadnictwa nierolniczego orzekają również o umorzeniu całości lub części ceny kupna oraz o odroczeniu terminu płatności tej ceny w przypadkach przewidzianych w art. 15.

Art. 22. Od orzeczenia komisji osadnictwa nierolniczego służy ubiegającemu się o nabycie lub dzierżawę mienia odwołanie do odwoławczej komisji osadnictwa nierolniczego.

Art 23. 1. Odwoławcza komisja osadnictwa nierolniczego rozstrzyga sprawę we własnym zakresie działania bez prawa odesłania do ponownego rozpoznania komisji osadnictwa nierolniczego.

2. Orzeczenia komisji odwoławczej osadnictwa nierolniczego są ostateczne.

Art. 24. Rozporządzenie Ministra Ziem Odzyskanych wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Przemysłu i Odbudowy oraz innymi zainteresowanymi ministrami określi skład Głównej Komisji Klasyfikacyjno - szacunkowej. wojewódzkch komisyj klasyfikacyjno - szacunkowych oraz komisji osadnictwa nierolniczego i odwoławczych komisji osadnictwa nierolniczego, tudzież ureguluje szczegółowo sposób powoływania przewodniczącego oraz członków komisji i ich zastępców. Rozporządzenie to ustali ponadto normy dotyczące właściwości miejscowej, jak też trybu postępowania i funkcjonowania wymienionych komisyj.

Rozdział IV.

Sposób i skutki przekazania mienia.

Art. 25. Prawomocne orzeczenie komisji osadnictwa nierolniczego lub orzeczenie odwoławczej komisji osadnictwa nierolniczego ustalające osobę, której ma być przekazane mienie, będące przedmiotem orzeczenia, oraz sposób i warunki przekazania (art 21 i 23) stanowi podstawę do zawarcia umowy sprzedaży lub dzierżawy tego mienia.

Art. 26. 1. Umowy z nabywcą lub dzierżawcą wskazane w artykule poprzedzającym zawierają w imieniu Skarbu Państwa instytucje kredytowe upoważnione do tych czynności przez Ministra Skarbu w zarządzeniu, ogłoszonym w Monitorze Polskim.

2. Postanowienia tych umów powinny być pod rygorem nieważności zgodne z treścią orzeczeń, wskazanych w art. 25.

Art. 27. Dla ważności umowy sprzedaży nie jest wymagane zachowanie formy notarialnej. Zawarcie

jej powinno nastąpić na piśmie z tym, że narówni z podpisem nabywcy traktuje się złożone przez niego oświadczenie do protokołu sporządzonego przez przewodniczącego komisji osadnictwa nierolniczego bądź delegowanego przez tegoż przewodniczącego członka komisji.

Art. 28. 1. Do ujawnienia prawa własności nieruchomości nabytych w trybie przepisów niniejszego dekretu oraz zabezpieczenia należności z tytułu ceny tej nieruchomości w księgach wieczystych stosuje się odpowiednio przepisy o wpisywaniu do ksiąg hipotecznych (gruntowych) prawa własności nieruchomości przejętych na cele reformy rolnej z tą zmianą, że podstawą wpisu w księdze jest odpis umowy sprzedaży poświadczony przez instytucję kredytową wskazaną w art. 26 ust. 1 oraz urzędowy odpis orzeczenia przewidzianego w art. 25.

2. Do wpisu prawa własności nabytej nieruchomości nie są potrzebne dokumenty pomiarowe przewidziane w przepisach o księgach wieczystych. Wystarczy opis granic nieruchomości dokonany na podstawie szkicu podziału i poświadczony przez władzę administracji ogólnej pierwszej instancji.

Art. 29. Umowa odpowiadająca warunkom przewidzianym w art. 26 i 27 stanowi podstawę do ujawnienia tytułu własności na rzecz nabywcy w rejestrze handlowym lub innych rejestrach publicznych.

Art. 30. Przepisy artykułów 25—28 stosuje się odpowiednio do umów dzierżawnych i wynikających z nich uprawnień.

Art. 31. 1. Instytucje kredytowe wskazane w art. 26 obowiązane są w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa do inkasowania oraz w miarę potrzeby do poszukiwania w drodze sądowej i egzekwowania należności, przypadających z tytułu ceny sprzedaży lub czynszu dzierżawnego za mienie przekazane w trybie niniejszego dekretu.

2. Minister Skarbu ustali w drodze zarządzenia zasady wynagrodzenia należnego instytucjom za wykonywanie czynności wskazanych w ust. 1.

Art. 32. 1. Należności z tytułu zakredytowanej ceny sprzedażnej oraz należności z tytułu czynszu dzierżawnego mogą być odstąpione instytucjom kredytowym wskazanym w art. 26.

2. Warunki odstąpienia przez Skarb Państwa należności wymienionych w ustępie poprzedzającym ustala Minister Skarbu w drodze zarządzeń ogłoszonych w Monitorze Polskim. W zarządzeniach tych zostaną wskazane osoby upoważnione do zawierania z instytucjami kredytowymi w imieniu Skarbu Państwa umów o odstąpienie tych należności. Instytucje te są również uprawnione do wykreślenia po uiszczeniu wspomnianych należności hipotek zabezpieczających te należności.

3. Ujawnienie w księdze wieczystej odstąpienia instytucji kredytowej należności wskazanych w ustępach poprzedzających nastąpi na jednostronny wniosek tej instytucji, bez potrzeby zachowania innych warunków lub formalności oprócz przedstawienia odpisu umowy, poświadczonego przez osobę upoważnioną do odstąpienia w zarządzeniu, wskazanym w ustępie poprzedzającym.

Art. 33. 1. Mienie przekazane na mocy niniejszego dekretu wolne jest od wszelkich długów i ciężarów z wyjątkiem służebności, których utrzymanie w mocy zostanie przez komisję osadnictwa nierolniczego uznane za niezbędne. Sprawa odpowiedzialności Państwa za te obciążenia zostanie uregulowana w odrębnych przepisach.

2. Wszelkie wpisy hipoteczne dotyczące długów i ciężarów, wskazanych w ustępie porzedzającym, wykreśla się na wniosek nabywcy lub dzierżawcy albo instytucji kredytowej wskazanej w art. 26. Dla wykreślenia służebności konieczne jest złożenie urzędowego odpisu orzeczenia komisji osadnictwa nierolniczego uznającego służebność za wygasłą.

Art. 34. Nieruchomości lub przedsiebiorstwa nabyte w trybie przewidzianym niniejszym dekretem nie mogą być pod rygorem nieważności zbywane bez zezwolenia komisji osadnictwa nierolniczego, zarówno odpłatnie jak i pod tytułem darmym, w ciągu lat dwóch od daty wejścia w życie dekretu, a w każdym razie nie mogą być bez tegoż zezwolenia zbywane wcześniej niż po upływie roku od daty umowy sprzedaży.

Art. 35. 1. Osobom fizycznym i prawnym, które w okresie czasu do końca 1947 r. poczynią w nabytych w trybie niniejszego dekretu przedmiotach majątkowych inwestycje, potrąca się z dochodu, podlegającego opodatkowaniu według działu II dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr 2, poz. 14), sumy wydatkowane na te inwestycje. Potrąceń tych dokonuje się z dochodu osiągniętego w roku podatkowym (rachunkowym), w którym inwestycje te zostały przeprowadzone.

2. Nabycie w trybie niniejszego dekretu do dnia 31 grudnia 1947 r. przedmiotów majątkowych uważa się za wkłady finansowe dokonane zgodnie z planem gospodarczym Państwa, których przeprowadzenie powoduje zaniechanie w latach podatkowych 1946—1947 poboru podatku dochodowego według działu III dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr 2, poz 14).

3. Sumy wydatkowane na nabycie mienia w trybie niniejszego dekretu i na inwestycje wymienione w ust. 1 wyłącza się z podstaw opodatkowania podatku, pobieranego na podstawie dekretu z dnia 13 kwietnia 1945 r. o nadzwyczajnym podatku od wzbogacenia wojennego (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 72).

4. Jeżeli suma wydatkowana na inwestycje, wskazana w ust. 1 przewyższa osiągnięty przez osobę zainteresowaną w tymże roku dochód, nadwyżka ta nie wpływa na rozmiar stosowanej ulgi podatkowej. W przypadku tym potrąceniu z dochodu podlega suma nie większa od dochodu ustalonego na rok podatkowy (rachunkowy), w którym dokonano inwestycji.

5. Pozostały po potrąceniu, stosownie do ustępów poprzedzających, dochód podlega opodatkowaniu według tej stopy procentowej skali artykułu 13 dekretu o podatku dochodowym, jaka przypada od osiągniętego dochodu bez potrąceń przewidzianych w ust. 1.

Rozdział V.

Przepisy dla obszaru b. Wolnego Miasta Gdańska.

Art. 36. Przepisy niniejszego dekretu stosuje się odpowiednio do obszaru b. Wolnego Miasta Gdańska ze zmianami przewidzianymi w art. 37 i 38.

Art. 37. Przepis art. 35 ust. 2 nie ma zastosowania na obszarze b. Wolnego Miasta Gdańska.

Art. 38. 1. Minister Administracji Publicznej posiada na obszarze b. Wolnego Miasta Gdańska uprawnienia przysługujące w niniejszym dekrecie Ministrowi Ziem Odzyskanych.

2. Rozporządzenia oparte na przepisach niniejszego dekretu — jeżeli ich moc obowiązująca rozciągać się ma na obszar b. Wolnego Miasta Gdańska — będą wydawane przez Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych, ilekroć dekret niniejszy co do obszaru Ziem Odzyskanych przewiduje w zakresie wydawania rozporządzeń uprawnienia Ministra Ziem Odzyskanych.

Rozdział VI.

Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 39. Jeżeli nabywca lub dzierżawca mienia, przekazanego mu na mocy przepisów niniejszego dekretu, korzystał już z tego majątku na podstawie zawartej poprzednio umowy najmu lub dzierżawy, to nadpłacone przez niego z powyższego tytułu kwoty, przypadające za okres czasu od daty nabycia uprawnień w myśl przepisów niniejszego dekretu, ulegają zaliczeniu na poczet należnej od niego pretensji z tytułu ceny kupna lub czynszu dzierżawnego.

Art. 40. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Ziem Odzyskanych, a na obszarze b. Wolnego Miasta Gdańska — także Ministrowi Administracji Publicznej w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Obrony Narodowej, Przemysłu, Odbudowy, Bezpieczeństwa Publicznego oraz innymi zainteresowanymi ministrami.

Art. 41. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Jednocześnie tracą moc prawną na obszarze Ziem Odzyskanych oraz b. Wolnego miasta Gdańska sprzeczne z przepisami niniejszego dekretu przepisy ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr. 3. poz. 17) oraz dekretu z dnia 8 marca 1946 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich (Dz. U. R. P. Nr 13. poz. 87).

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski
Minister Ziem Odzyskanych: Władysław Gomułka
Minister Admin Publicznej: Władysław Kiernik
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski
Minister Obrony Narodowej:
Michał Żymierski, Marszałek Polski
Minister Przemysłu: Hilary Minc
w/z Minister Odbudowy: Juliusz Żakowski
Minister Bezpieczeństwa Publicznego:
Stanisław Radkiewicz

46.
DEKRET
z dnia 10 grudnia 1946 r.

o zmianie dekretu z dnia 31 sierpnia 1944 r. o wymiarze kary dla faszystowsko-hitlerowskich zbrodniarzy winnych zabójstw i znęcania się nad ludnością cywilną i jeńcami oraz dla zdrajców Narodu Polskiego.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 69. poz. 376. z dnia 15 grudnia 1946 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art 1. W dekrecie z dnia 31 sierpnia 1944 r. o wymiarze kary dla faszystowsko-hitlerowskich zbrodniarzy winnych zabójstw i znęcania się nad ludnością cywilną i jeńcami oraz dla zdrajców Narodu Polskiego (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 16), zmienionym dekretem z dnia 16 lutego 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 29), wprowadza się następujące zmiany:

I. Art. 1-7 otrzymują brzmienie:

„Art. 1. Kto, idąc na rękę władzy państwa niemieckiego lub z nim sprzymierzonego:

1. brał udział w dokonywaniu zabójstw osób spośród ludności cywilnej albo osób wojskowych lub jeńców wojennych,
2. przez wskazanie lub ujęcie działał na szkodę osób ze względów politycznych, narodowościowych, wyznaniowych lub rasowych poszukiwanych lub prześladowanych przez władze,

podlega karze śmierci.

Art. 2. Kto, idąc na rękę władzy państwa niemieckiego lub z nim sprzymierzonego, działał w inny sposób lub w innych okolicznościach niż przewidziane w art. 1 na szkodę Państwa Polskiego, polskiej osoby prawnej, osób spośród ludności cywilnej lub osób wojskowych albo jeńców wojennych,

podlega karze więzienia na czas nie krótszy od lat 3 lub dożywotnio albo karze śmierci.

Art. 3. Kto, wyzyskując warunki wytworzone przez wojnę, wymuszał świadczenia pod groźbą wywołania prześladowań przez władze państwa niemieckiego lub z nim sprzymierzonego albo w inny sposób działał na szkodę osób poszukiwanych lub prześladowanych przez te władze,

podlega karze więzienia na czas nie krótszy od lat 3 lub więzienia dożywotniego.

Art. 4 § 1. Kto brał udział w organizacji przestępczej, powołanej lub uznanej przez władze państwa niemieckiego lub z nim sprzymierzonego albo przez zrzeszenie polityczne, które działało w interesie państwa niemieckiego lub z nim sprzymierzonego,

podlega karze więzienia na czas nie krótszy od lat 3 lub dożywotnio albo karze śmierci.

§ 2. Za organizację przestępczą w rozumieniu § 1 uważa się grupę lub organizację:

a) która ma na celu zbrodnie przeciwko pokojowi, zbrodnie wojenne lub zbrodnie przeciwko ludzkości,
b) która, mając inny cel, zdąża do osiągnięcia go przez popełnianie zbrodni, określonych w pkt. a).

§ 3. Przestępnym jest zwłaszcza udział:

a) w niemieckiej narodowo-socjalistycznej partii robotniczej (National Sozialistische Deutsche Arbeiter Partei—NSDAP) na wszelkich stanowiskach kierowniczych,
b) w sztafetach ochronnych (Schutzstaffeln—SS),
c) w tajnej policji państwowej (Geheime Staats-Polizei—Gestapo-,
d) w służbie bezpieczeństwa (Sicherheits-Dienst) SD).

Art. 5. § 1. Działanie lub zaniechanie pod wpływem groźby, rozkazu lub nakazu nie zwalnia od odpowiedzialności karnej.

§ 2. W tym przypadku sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary ze względu na osobę sprawcy lub okoliczności czynu.

Art. 6. Wskazanie lub wydanie władzom państwa niemieckiego lub z nim sprzymierzonego osób, ściganych za przestępstwo pospolite, nie podlega karze, jeżeli sprawca wskazania lub wydania działał w przeważającym interesie publicznym lub prywatnym.

Art. 7. W razie skazania za przestępstwo, określone w niniejszym dekrecie, sąd orzeka:

a) utratę praw publicznych i obywatelskich praw honorowych,
b) przepadek całego mienia skazanego; przepadły majątek przechodzi na własność Skarbu Państwa z zastrzeżeniem praw osób trzecich, nie przenoszących wartości przepadłego majątku; nie uwzględnia się jednak praw wynikających ze spadkobrania ustawowego i z testamentu lub z dokonanej po popełnieniu przestępstwa darowizny; przepadek nie dotyczy przedmiotów wyłączonych z mocy prawa spod egzekucji; nieważne z mocy samego prawa są czynności prawne zdziałane w celu uchronienia majątku od przepadku.

II. Po art. 7 wprowadza się art. 7^1, 7^2, 7^3 i 7^4 w brzmieniu:

„Art. 7^1. Do czynów, określonych w niniejszym dekrecie, nie stosuje się przepisów art. 6 i 61 kodeksu karnego z 1932 r. oraz art. 57 i 185 kodeksu karnego Wojska Polskiego.

Art. 7^2. Przepisy dekretu niniejszego stosuje się do czynów, popełnionych w czasie od 1 września 1939 r. do 9 maja 1945 r.

Art. 7^3. Do czynów, określonych w niniejszym dekrecie, stosuje się przepisy dekretu z dnia 17 października 1946 r. o zniesieniu specjalnych sądów karnych (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 324).

Art. 7^4. Przepisy art. 1—7^2 stosuje się również do osób podlegających właściwości sądów wojskowych".

III. Art. 8. otrzymuje brzmienie:

„Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom Sprawiedliwości, Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego".

IV. W art. 9 skreśla się końcową część zdania, począwszy od wyrazów: „i ma zastosowanie...".

Art. 2. Upoważnia się Ministra Sprawiedliwości do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu dekretu o wymiarze kary dla faszystowsko-hitlerowskich zbrodniarzy winnych zabójstw i znęcania się nad ludnością cywilną i jeńcami oraz dla zdrajców Narodu Polskiego z uwzględnieniem zmian, wynikających z przepisów, ogłoszonych przed

dniem wydania jednolitego tekstu i z zastosowaniem ciągłej numeracji artykułów.

Art. 3. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom: Sprawiedliwości, Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego.

Art. 4. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej: Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
Minister Sprawiedliwości: Henryk Świątkowski
Minister Obrony Narodowej: Michał Żymierski
Marszałek Polski
Minister Bezpieczeństwa Publicznego:
Stanisław Radkiewicz

47.
DEKRET
z dnia 10 grudnia 1946 r.

o podwyższeniu dodatku przejściowego do zaopatrzeń byłych skazańców politycznych.

(Przedruk z Dz. Ust. R. P. Nr. 73, poz. 397, z dnia 31 grudnia 1946 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Kwoty dodatku przewidziane w art. 1 dekretu z dnia 5 kwietnia 1946 r. o dodatku przejściowym do zaopatrzeń byłych skazańców politycznych (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 101) podwyższa się w ten sposób, ażeby łączna kwota zaopatrzenia wraz z dodatkiem przejściowym wynosiła miesięcznie:

a) dla b. skazańca politycznego, który pobiera zaopatrzenie w wymiarze dla samotnych . . . . 1.250 zł
b) dla b. skazańca politycznego, który pobiera zaopatrzenie w wymiarze dla żonatych . . . . 1.500 zł.
c) dla wdowy . . . . 800 zł.
d) dla każdej sieroty, której matka pobiera zaopatrzenie . . . . 400 zł.
e) dla każdej sieroty, której matka nie żyje lub nie pobiera zaopatrzenia oraz dla każdego z rodziców . . . . 600 zł.

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 września 1946 r.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej: Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski

48.
ROZPORZĄDZENIE
PREZESA RADY MINISTRÓW
z dnia 16 listopada 1946 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Ziem Odzyskanych i Skarbu o zmianie rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 11 lipca 1946 r. w sprawie zbywania niektórych ruchomości opuszczonych i poniemieckich.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 70, poz. 383, z dnia 20 grudnia 1946 r.)

Na podstawie art. 9 i 12 dekretu z dnia 8 marca 1946 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 87), zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów z dnia 11 lipca 1946 r. w sprawie zbywania niektórych ruchomości opuszczonych i poniemieckich (Dz. U. R. P. Nr 33, poz. 206) zmienionym rozporządzeniem Prezesa Rady Ministrów z dnia 27 sierpnia 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 254), wprowadza się zmiany następujące:

1) w § 5 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Szacunku ruchomości dokonywują biegli, powołani przez okręgowe urzędy likwidacyjne w miarę możności z list, zgłoszonych przez izby przemysłowo-handlowe i rzemieślnicze.";

2) w § 5 ust. 2 skreśla się, a ust. 3 oznacza się kolejnym numerem 2;

3) w § 8 wprowadza się nowy ust. 3 w brzmieniu:

„3. Prawo pierwszeństwa kupna ruchomości, przewidziane w ust. 1, służy posiadaczowi tylko wtedy, jeżeli wniosek o nabycie zgłosi do dnia 1 lutego 1947 r. i w terminie 14 dni od powiadomienia go o cenie kupna zapłaci przypadającą należność lub zawrze umowę o sprzedaż na raty. Jednakże po upływie tego terminu właściwy okręgowy urząd likwidacyjny może wezwać posiadacza do uiszczenia należności za posiadane ruchomości, a w razie niezastosowania się do wezwania odbierze ruchomości w trybie przewidzianym w § 23 ust. 4.";

4) w § 10 ust. 4 wyrazy „w myśl § 4 ust. 1 pkt 3." zastępuje się wyrazami „w myśl § 4 ust. 1 pkt 2.";

5) § 23 otrzymuje brzmienie:

„§ 23. 1. Okręgowy urząd likwidacyjny może na wniosek nabywcy rozłożyć spłatę ceny kupna na najwyżej dziesięć rat miesięcznych nie niższych jak 250 zł. Od daty uchybienia terminu płatności poszczególnej raty biegną odsetki prawne.

2. Umowa o sprzedaż na raty musi być zawarta na piśmie. Własność ruchomości przechodzi na nabywcę dopiero po całkowitym zapłaceniu ceny kupna.

3. W razie niezapłacenia w terminie przez nabywcę dwóch po sobie następujących rat pozostała reszta ceny kupna staje się natychmiast wymagalna. W tym przypadku okręgowy urząd likwidacyjny zamiast żądania zapłaty reszty ceny kupna może odebrać ruchomości od nabywcy.

4. Przy ściąganiu reszty ceny kupna, jak również przy odbieraniu ruchomości stosuje się odpowiednio przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 580), z późniejszymi zmianami.

5. W razie odebrania ruchomości wpłacone raty ulegają zwrotowi po potrąceniu należności za używanie ruchomości w stosunku do czasu ich używania, nie więcej jednak niż 10% ceny kupna."

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
Minister Ziem Odzyskanych: Władysław Gomułka
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski

49.
ROZPORZĄDZENIE
RADY MINISTRÓW
z dnia 28 listopada 1946 r.

o trybie postępowania przy przekazywaniu samorządowi terytorialnemu oraz organizacjom spółdzielczym przedsiębiorstw przejętych na własność Państwa.

(Przedruk z Dz. Ust. R. P. Nr 71, poz. 390 z dnia 28 grudnia 1946 r.)

Na podstawie art. 5 i 10 ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 17) zarządza się, co następuje:

§ 1. Powołuje się Komitet, którego zadaniem jest przedstawienie Radzie Ministrów wniosków w przedmiocie przekazywania przedsiębiorstw przejętych na własność Państwa organizacjom spółdzielczym i samorządowi terytorialnemu.

§ 2. Do zakresu działania Komitetu należy:

a) zbieranie informacji od władz państwowych i samorządu gospodarczego o przedsiębiorstwach, które podlegają przejęciu na własność Państwa i są przedmiotem zgłoszeń w trybie §§ 7 i 8;

b) przyjmowanie i rozpatrywanie zgłoszeń organizacji spółdzielczych oraz samorządu terytorialnego o przekazanie im przedsiębiorstw wymienionych w pkt. a);

c) zbieranie danych o stanie organizacyjnym i finansowym samorządu terytorialnego lub spółdzielni, uzasadniających możliwość należytego prowadzenia przedsiębiorstwa objętego zgłoszeniem;

d) przedstawianie opinii o warunkach, na których ma być dokonane przekazanie przedsiębiorstw;

e) przedstawianie swoich wniosków Radzie Ministrów.

§ 3. W skład Komitetu wchodzą:

1) przedstawiciel Centralnego Urzędu Planowania, jako przewodniczący,

2) przedstawiciel Państwowej Rady Spółdzielczej, jako zastępca przewodniczącego,

3) przedstawiciele Ministerstw: Skarbu, Przemysłu, Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych, Aprowizacji i Handlu, Rolnictwa i Reform Rolnych, Pracy i Opieki Społecznej, Informacji i Propagandy — po jednym z każdego Ministerstwa,

4) dwaj przedstawiciele Związku Rewizyjnego Spółdzielni R. P. i dwaj przedstawiciele Związku Gospodarczego Spółdzielni R. P. „Społem" oraz jeden przedstawiciel Banku Gospodarstwa Spółdzielczego,

5) czterech przedstawicieli samorządu terytorialnego, których wyznaczy Prezydium Krajowej Rady Narodowej, i jeden przedstawiciel Banku Komunalnego,

6) przedstawiciel Centralnej Komisji Związków Zawodowych,

7) przedstawiciel Związku Samopomocy Chłopskiej; ponadto mogą brać udział w obradach Komitetu z głosem doradczym:

8) przedstawiciele zainteresowanych Ministerstw nie wymienionych w pkt. 3,

9) przedstawiciele Banku Gospodarstwa Krajowego i Państwowego Banku Rolnego,

10) przedstawiciel spółdzielczej centrali gospodarczej, zainteresowanej w sprawach będących przedmiotem obrad.

§ 4. Komitet działa przy Centralnym Urzędzie Planowania i wydatki związane z jego działalnością pokrywane są z budżetu Centralnego Urzędu Planowania.

§ 5. 1. Posiedzenia Komitetu zwołuje Przewodniczący w drodze pisemnego zawiadomienia wszystkich członków, jak również ministerstw oraz instytucji, wymienionych w § 3 pkt 8, 9 i 10.

2. Komitet na pierwszym posiedzeniu uchwali regulamin. Regulamin ten przewidywać będzie powołanie kilkuosobowych komisyj przygotowujących uchwały Komitetu. Regulamin podlega zatwierdzeniu przez Prezesa Centralnego Urzędu Planowania.

§ 6. 1. Komitet wezwie w drodze jednorazowego ogłoszenia w Monitorze Polskim oraz w każdym Wojewódzkim Dzienniku Urzędowym samorządy terytorialne i organizacje spółdzielcze do składania w zakreślonym terminie zgłoszeń o przekazanie na własność lub do użytkowania przedsiębiorstw, które podlegają przejęciu na własność Państwa.

2. W ogłoszeniu należy przytoczyć treść przepisu § 7.

3. Zakreślony w myśl ust. 1 termin do składania zgłoszeń nie może być krótszy aniżeli 4 tygodnie od daty ogłoszenia w Monitorze Polskim orzeczenia właściwego ministra o przejęciu na własność Państwa przedsiębiorstwa, będącego przedmiotem zgłoszenia.

§ 7. 1. Zgłoszenie winno zawierać:

a) oznaczenie przedsiębiorstwa z podaniem w miarę możności przynależnych nieruchomości;

b) powołanie się na orzeczenie właściwego Ministra o przejęciu przedsiębiorstwa na własność Państwa;

c) oświadczenie, czy zgłaszający występuje o przekazanie przedsiębiorstwa na własność, czy do użytkowania.

2. Ponadto zgłoszenie samorządu terytorialnego winno zawierać odpis uchwały właściwej rady narodowej zatwierdzonej przez prezydium rady narodowej wyższego stopnia, zgłoszenie zaś organizacji spółdzielczej — odpis z rejestru spółdzielni, w którym spółdzielnia występująca ze zgłoszeniem została zarejestrowana i opinię Związku Rewizyjnego Spółdzielni o celowości prowadzenia przez daną spółdzielnię objętego zgłoszeniem przedsiębiorstwa.

3. Przepisu o opinii Związku Rewizyjnego Spółdzielni nie stosuje się do zgłoszeń Związku Gospodarczego Spółdzielni R. P. „Społem".

§ 8. 1. Każde zgłoszenie odpowiadające wymogom przewidzianym w § 7 jest przedmiotem obrad Komitetu.

2. Komitet może wezwać do uzupełnienia lub zmiany zgłoszenia, zakreślając odpowiedni termin.

3. Komitet może zwolnić zgłaszającego od obowiązku wymienionego w § 7 ust. 1 pkt b).

§ 9. Komitet przedstawia Radzie Ministrów za pośrednictwem Prezesa Centralnego Urzędu Planowania uchwalone na posiedzeniu wnioski, które winny zawierać:

a) oznaczenie przedsiębiorstwa (nazwa, przedmiot i miejsce położenia) z podaniem przynależnych do niego nieruchomości i dokładnego miejsca ich położenia;

b) wskazanie jednostki samorządu terytorialnego lub spółdzielni, której przekazanie przedsiębiorstwa Komitet uważa za celowe;

c) uzasadnienie wniosku, zawierające dane o produkcji i znaczeniu przedsiębiorstwa, jak również o dotychczasowej działalności gospodarczej, stanie organizacyjnym i finansowym samorządu lub spółdzielni, której zgłoszenia zostały uwzględnione;

d) określenie, czy przekazanie ma nastąpić na własność, czy też do użytkowania;

e) proponowane warunki przekazania;

f) wymienienie wszystkich innych zgłoszeń z podaniem krótkiego uzasadnienia, z jakich powodów zgłoszenia te nie zostały uwzględnione.

§ 10. Rada Ministrów może żądać od Komitetu dodatkowych danych, poza przewidzianymi w § 9, jak również może odesłać przedłożony wniosek do ponownego rozpoznania.

§ 11. Rada Ministrów uchwala zasady ustalenia cen za poszczególne rodzaje przedsiębiorstw i dla różnych kategorii nabywców i określa, w jakich przypadkach cena nabycia nie powinna być wyższa aniżeli przyznane przez Skarb Państwa odszkodowanie z uwzględnieniem wartości nakładów dokonanych w danym przedsiębiorstwie przez Skarb Państwa.

§ 12. 1. Przekazanie przedsiębiorstwa następuje na podstawie uchwały Rady Ministrów, która będzie zawierać:

a) nazwę, przedmiot i miejsce położenia przedsiębiorstwa;

b) dokładne podanie miejsca położenia nieruchomości ulegających przekazaniu wraz z przedsiębiorstwem;

c) powołanie orzeczenia właściwego ministra, mocą którego dane przedsiębiorstwo przeszło na własność Państwa;

d) wskazanie, komu przedsiębiorstwo zostaje przekazane i czy na własność, czy też w użytkowanie;

e) specjalne warunki przekazania, o ile zostały zastrzeżone;

f) wskazanie Ministra, któremu porucza się wykonanie uchwały.

2. Minister, któremu zostało poruczone wykonanie uchwały Rady Ministrów, ustali zarządzeniem wysokość ceny lub czynszu, sposób i terminy wykonania dodatkowych warunków, jeżeli zostały zastrzeżone,

jak również ustali sposób przekazywania przedsiębiorstwa oraz jego aktywów i pasywów powstałych w okresie między przejęciem przedsiębiorstwa na własność Państwa a przekazaniem samorządowi terytorialnemu lub spółdzielni. Wysokość ceny lub czynszu powinna być ustalona zgodnie z zasadami, określonymi w uchwale Rady Ministrów przewidzianej w § 11.

§ 13. Przedsiębiorstwo przekazuje się w stanie, w jakim zostało przejęte na własność Państwa według protokółu zdawczo-odbiorczego, sporządzonego w myśl § 72 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 kwietnia 1946 r. w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstw na własność Państwa (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 114), ze zmianami wynikłymi w międzyczasie w związku z gospodarczą działalnością przedsiębiorstwa.

§ 14. 1. Uchwała Rady Ministrów wraz z zarządzeniem właściwego Ministra stanowią tytuł do ujawnienia w rejestrach handlowych i w innych rejestrach publicznych przekazania przedsiębiorstwa na własność lub do użytkowania.

2. Ujawnienie nastąpi na wniosek właściwych władz samorządu terytorialnego lub zarządu odnośnej spółdzielni bądź właściwego Ministra.

§ 15. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów i właściwym Ministrom.

Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski
w/z Minister Przemysłu: Eugeniusz Szyr
Minister Administracji Publicznej: Władysław Kiernik
Minister Ziem Odzyskanych: Władysław Gomułka
Minister Aprowizacji i Handlu: Jerzy Sztachelski
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych
Stanisław Mikołajczyk
Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Adam Kuryłowicz

50.
ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 5 grudnia 1946 r.

o przejściowym zawieszeniu mocy obowiązującej przepisów o obowiązkowym zastępstwie adwokackim w sprawach cywilnych.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 71, poz. 391, z dnia 28 grudnia 1946 r.)

Na podstawie art. 4 ust. 2 dekretu z dnia 13 listopada 1945 r. o zarządzie Ziem Odzyskanych (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 295) zarządza się, co następuje:

§ 1. Na obszarze Ziem Odzyskanych zawiesza się w okręgach sądów okręgowych, które zostaną wskazane w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości, moc obowiązującą przepisów art. 86 § 1 kodeksu postępowania cywilnego w części dotyczącej obowiązkowego zastępstwa adwokackiego w postępowaniu przed sądami okręgowymi jako pierwszą instancją.

W postępowaniu tym zastępstwo adwokackie obowiązuje poczynając od założenia środka odwoławczego do sądu apelacyjnego.

§ 2. W postępowaniu określonym w § 1 ust. 1 stosuje się przepisy art. 384 kodeksu postępowania cywilnego.

§ 3. Minister Sprawiedliwości ustali w drodze rozporządzeń terminy, w których wygaśnie w poszczególnych okręgach sądów okręgowych zawieszenie mocy obowiązującej przepisów wymienionych w § 1.

§ 4. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Sprawiedliwości.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
w/z Minister Sprawiedliwości: Leon Chajn

51.
ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: ZDROWIA I SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 3 grudnia 1946 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu, Aprowizacji i Handlu oraz Skarbu o zmianie rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Ministra Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu i Ministrem Skarbu z dnia 22 lutego 1928 r. o wyrobie obrocie i przechowywaniu eteru etylowego.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 71, poz. 392 z dnia 28 grudnia 1946 r.)

Na podstawie art. 3 ust. 2 i art. 11 ustawy z dnia 22 czerwca 1923 r. w przedmiocie substancji i przetworów odurzających (Dz. U. R. P. Nr 72, poz. 559) i art. 2 dekretu z dnia 11 kwietnia 1945 r. o podziale Ministerstwa Pracy, Opieki Społecznej i Zdrowia (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 63) zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Ministra Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu i Ministrem Skarbu z dnia 22 lutego 1928 r. o wyrobie, obrocie i przechowywaniu eteru etylowego (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 281) dodaje się ustęp trzeci o następującym brzmieniu:

„Eter etylowy do narkozy może być wprowadzony do obrotu dopiero po przeprowadzeniu kontroli każdej wyprodukowanej serii, w sposób określony w instrukcji wydanej przez Ministra Zdrowia i ogłoszonej w Monitorze Polskim".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia: Franciszek Litwin
w/z Minister Sprawiedliwości: Leon Chajn
w/z Minister Przemysłu: Eugeniusz Szyr
Minister Aprowizacji i Handlu: Jerzy Sztachelski
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski

52.
ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: PRZEMYSŁU oraz APROWIZACJI i HANDLU

z dnia 30 października 1946 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w sprawie wykonania ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. o zakładaniu nowych przedsiębiorstw i popieraniu inicjatywy prywatnej w przemyśle i handlu.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 70, poz. 385, z dnia 20 grudnia 1946 r.)

Na podstawie art. 4 ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. o zakładaniu nowych przedsiębiorstw i popieraniu inicjatywy prywatnej w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 18) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wniosek o wydanie zaświadczenia, że nowo zakładane przedsiębiorstwo nie należy do kategorii przedsiębiorstw podlegających przejęciu przez Państwo albo wymagających koncesji, przewidzianych w art. 4 ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 17), należy złożyć władzy przemysłowej II instancji, właściwej ze względu na miejsce położenia przedsiębiorstwa.

§ 2. We wniosku wskazanym w § 1 należy wymienić nazwę i przedmiot przedsiębiorstwa oraz miejsce jego położenia.

§ 3. Władza przemysłowa II instancji wydaje w terminie dwóch tygodni od daty złożenia wniosku żądane zaświadczenie, podając w jego treści nazwę i przedmiot przedsiębiorstwa, miejsce jego położenia oraz o ile chodzi o przedsiębiorstwa, które w myśl § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 października 1946 r. o trybie udzielania koncesji na zakładanie nowych przedsiębiorstw w gałęziach przemysłu i komunikacji przejętych na własność Państwa (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 347) wymagają

koncesji w przypadku posiadania zdolności produkcyjnej, przekraczającej przewidzianą w ustawie normę produkcyjną — maksymalną wysokość tej normy.

§ 4. W przypadku niezałatwienia wniosku w wyżej podanym terminie służy stronie żądanie przekazania sprawy do właściwego ze względu na rodzaj danego przedsiębiorstwa ministra zgodnie z art. 70 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o postępowaniu administracyjnym z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 36. poz. 341).

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu: Hilary Minc
Minister Aprowizacji i Handlu: Jerzy Sztachelski
Minister Administracji Publicznej: Władysław Kiernik
Minister Ziem Odzyskanych: Władysław Gomułka

53.
ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA APROWIZACJI i HANDLU

z dnia 4 listopada 1946 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu w sprawie zakazu używania tłuszczów jadalnych na cele techniczne.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 70, poz. 386, z dnia 20 grudnia 1946 r.)

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 27 czerwca 1946 r. o reglamentowanym zaopatrywaniu ludności w przedmioty powszedniego użytku (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 217) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zakazuje się na terenie całego Państwa używania tłuszczów jadalnych do celów technicznych.

§ 2. Za tłuszcz jadalny w rozumieniu niniejszego rozporządzenia uważa się następujące tłuszcze: masło, słoninę, sadło świńskie, smalec, margarynę oraz wszelkie oleje roślinne z wyjątkiem oleju lnianego.

§ 3. Tłuszcze jadalne, uznane orzeczeniem Państwowego Zakładu Higieny za zepsute i nie nadające się do spożycia w jakiejkolwiek formie, mogą być używane do celów technicznych.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

w/z Minister Aprowizacji i Handlu:
Kazimierz Sokołowski
Minister Przemysłu: Hilary Minc

54.
ROZPORZĄDZENIE
MINISTRÓW: ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ i SKARBU

z dnia 16 listopada 1946 r.

o ustaleniu na 1946 r. wysokości sum, jakie powinny być przeznaczone przez zakłady ubezpieczeń na koszty akcji przeciwpożarowej.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 70, poz. 387, z dnia 20 grudnia 1946 r.)

Na podstawie art. 39 ustawy z dnia 13 marca 1934 r. o ochronie przed pożarami i innymi klęskami (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 365) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wysokość sum, jakie powinny być przeznaczone przez prawno-publiczne zakłady ubezpieczeń na koszty akcji przeciwpożarowej, ustala się na 1946 r. w następującej wysokości:

dla Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych
w dziale przymusowym 5%,
w dziale dobrowolnym 3%.
dla Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych w Poznaniu — 3%

od sumy składek brutto zarówno bieżących jak i zaległych, zebranych przez te zakłady w r. 1945 z tytułu ubezpieczeń od ognia.

§ 2. Sumy wydatkowane na koszty akcji przeciwpożarowej przez Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych w Łodzi i Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych w Poznaniu w latach 1944 i 1945 nie mogą być potrącane z sum ustalonych na rok 1946.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Administracji Publicznej:
Władysław Kiernik
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski

55.
ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ODBUDOWY

z dnia 6 grudnia 1946 r.

o zmianie rozporządzenia Ministra Odbudowy z dnia 18 sierpnia 1945 r. o egzaminach wymaganych do uzyskania prawa kierowania robotami budowlanymi i wykonywania projektów (planów) tych robót.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 73, poz. 398 z dnia 31 grudnia 1946 r.)

Na podstawie art. 368 ust. (4) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. z 1939 r. Nr 34, poz. 216) zarządzam, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Odbudowy z dnia 18 sierpnia 1945 r. o egzaminach wymaganych do uzyskania prawa kierowania robotami budowlanymi i wykonywania projektów (planów) tych robót (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 175) wprowadza się zmiany następujące:

1) § 6 otrzymuje brzmienie następujące:

„Egzaminy odbywają się w ciągu roku dwa razy, a to: w pierwszym półroczu w miesiącach styczniu-lutym, w drugim półroczu w miesiącach lipcu—sierpniu.";

2) § 10 ust. (1) otrzymuje brzmienie następujące:

„Ubiegający się o dopuszczenie do egzaminu powinien uiścić taksę egzaminacyjną w kwocie 1.500 zł".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

w/z Minister Odbudowy: Juliusz Żakowski

56.
ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ROLNICTWA i REFORM ROLNYCH

z dnia 9 grudnia 1946 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Aprowizacji i Handlu oraz Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w sprawie wykonania dekretu o ochronie hodowli zwierząt gospodarskich.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 73, poz. 399 z dnia 31 grudnia 1946 r.)

Na podstawie art. 4 i 6 dekretu z dnia 22 grudnia 1945 r. o ochronie hodowli zwierząt gospodarskich (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 2, poz. 12) oraz w związku z dekretem z dnia 12 sierpnia 1946 r. o zespoleniu urzędów ziemskich z władzami administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 248) zarządza się, co następuje:

Do art. 1:

§ 1. Osoba zgłaszająca do uboju zwierzęta, wymienione w art. 1 dekretu z dnia 22 grudnia 1945 r. o ochronie hodowli zwierząt gospodarskich, powinna okazać organom urzędowego badania mięsa orzeczenie powiatowej władzy administracji ogólnej o wybrakowaniu tych zwierząt jako nie nadających się do chowu (§ 5). W przypadku nieokazania orzeczenia organ urzędowego badania mięsa nie dopuści do uboju zwierzęcia.

Do art. 1 pkt 1.

§. 2. Wyrażenie „księgi hodowlane" oznacza:

a) księgi zarodowego bydła, zarodowej trzody chlewnej i zarodowych owiec, prowadzone na podstawie ustawy z dnia 5 marca 1943 r. o nadzorze nad hodowlą bydła, trzody chlewnej i owiec (Dz. U. R. P. Nr 40, poz. 349), zmienionej de-

kretem z dnia 25 czerwca 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 203), oraz rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 4 maja 1937 r. w sprawie wykonania ustawy o nadzorze nad hodowlą bydła, trzody chlewnej i owiec (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 291).

b) księgi stadne koni, prowadzone na podstawie ustawy z dnia 13 marca 1934 r. o nadzorze nad hodowlą koni (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 23, poz. 154) oraz zarządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 4 grudnia 1931 r. w sprawie ksiąg stadnych koni (Monitor Polski Nr 295, poz. 390).

Do art. 1 pkt 3.

§ 3. Zakaz uboju dotyczy przychówku płci żeńskiej koni, bydła, trzody chlewnej i owiec, nie zapisanych do ksiąg hodowlanych.

Do art. 1 pkt 4.

§ 4. Wyrażenie „hodowlane komisje kwalifikacyjne" oznacza komisje kwalifikacyjne, działające na podstawie ustaw i rozporządzeń, wymienionych w § 2 niniejszego rozporządzenia.

Do art. 2 pkt. 1.

§ 5. 1. Wybrakowanie zwierząt nie nadających się do chowu odbywa się na podstawie oględzin lub innych dowodów, stwierdzających niezdatność zwierzęcia do chowu (np. świadectwa lekarza weterynaryjnego w wypadkach przewidzianych w § 7).

2. Oględziny dokonywane są przez powiatowego lekarza weterynaryjnego przy udziale przedstawiciela Związku Samopomocy Chłopskiej, delegowanego przez zarząd powiatowy tego związku. Z czynności tej spisuje się protokół, w którym zamieszcza się zarazem oświadczenie przedstawiciela Związku Samopomocy Chłopskiej co do nadawania się zwierzęcia do chowu.

3. W przypadku wybrakowywania zwierząt na podstawie innych dowodów niż oględziny powiatowy lekarz weterynaryjny spisuje protokół tylko z oświadczenia przedstawiciela Związku Samopomocy Chłopskiej co do nadawania się zwierzęcia do chowu.

§ 6. 1. Jako zwierzęta nie nadające się do chowu uznaje się:

1) samce niepłodne oraz samice trwale jałowe lub nie nadające się do rozpłodu wskutek występowania chorób lub innych przyczyn:

2) zwierzęta nie nadające się do właściwego użytkowania (rozpłodowego, mlecznego, roboczego, opasowego produkcji wełny itp.) wskutek:

a) chorób poszczególnych narządów lub trwałych w nich zmian, spowodowanych chorobami lub wypadkami,
b) złośliwości rozpłodników, zagrażającej bezpieczeństwu ludzi,
c) osiągnięcia przez rozpłodnika zbyt dużego ciężaru ciała, czyniącego go niezdolnym do skoku,
d) stanu silnego wycieńczenia, spowodowanego długotrwałym niedożywianiem lub chorobą;

3) przychówek nie nadający się do chowu wskutek wad wrodzonych, które mogą spowodować nienormalny rozwój, trwałe kalectwo lub niepłodność, jak również wskutek wad, wyłączających możność użytkowania przychówku w przyszłości we właściwy sposób.

2. Okoliczności, wymienione w ust. 1 pkt 1 oraz pkt 2 lit. a), powinny być stwierdzone przez lekarza weterynaryjnego.

Do art. 2 pkt 2.

§ 7. Organa urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa powinny prowadzić ewidencję badań zwierząt poddanych ubojowi z konieczności oraz wydawać właścicielom tych zwierząt zaświadczenia o uboju z konieczności (wzór w załączniku do niniejszego rozporządzenia).

§ 8. Organa urzędowego badania zwierząt powinny zawiadamiać powiatową władzę administracji ogólnej o wypadkach zabicia zwierząt z urzędu.

Do art. 3 ust. 1.

§ 9. 1. Pośrednictwo polega na wskazywaniu rolników, pragnących w granicach potrzeb posiadanych przez nich gospodarstw nabyć do hodowli zwierzęta podlegające zakazowi uboju.

2. Listę tych rolników powiatowa władza administracji ogólnej ustala po zasięgnięciu opinii powiatowego zarządu Związku Samopomocy Chłopskiej.

3. W razie sprzedania rolnikowi, stosownie do przepisów poprzedzających, zwierzęcia, podlegającego zakazowi uboju, powiatowa władza administracji ogólnej wydaje sprzedawcy zaświadczenie, stwierdzające sprzedaż za pośrednictwem tego urzędu.

§ 10. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: Stanisław Mikołajczyk

Minister Aprowizacji i Handlu: Jerzy Sztachelski

Minister Administracji Publicznej: Władysław Kiernik

Minister Ziem Odzyskanych: Władysław Gomułka

Załącznik do rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 9 grudnia 1946 r. (poz. 399).

(grzbiet)

x) ...

dn. .... 19 ....

Zaświadczenie o uboju z konieczności

Opis zwierzęcia ....

Właściciel ....

Adres ....

Przyczyny uboju z konieczności ....

Główne zmiany anatomo-patologiczne ....

Ocena mięsa ....

Podpis

x) Nazwa organu urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa (rozporządzenie Prezydenta R. P. z dnia 22 marca 1938 r. Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 60, poz. 454).

x) ...

dn. .... 19 ....

Zaświadczenie o uboju z konieczności

Stosownie do art. 4 pkt 3) dekretu z dnia 22 grudnia 1945 r. (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 2, poz. 12) i rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 9 grudnia 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 73, poz. 399) stwierdzam, że ....

(opis zwierzęcia)

będąc własnością ....

adres ....

został ... poddan ... ubojowi z konieczności.

Przyczyny ....

Ocena mięsa ....

Podpis

57.
OBWIESZCZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 11 grudnia 1946 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu dekretu z dnia 31 sierpnia 1944 r. o wymiarze kary dla faszystowsko-hitlerowskich zbrodniarzy winnych zabójstw i znęcania się nad ludnością cywilną i jeńcami oraz dla zdrajców Narodu Polskiego.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 69, poz. 377 z dnia 15 grudnia 1946 r.)

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 10 grudnia 1946 r. o zmianie dekretu z dnia 31 sierpnia 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr 69, poz. 376) ogłaszam w załączniku do obwieszczenia niniejszego tekst jednolity dekretu z dnia 31 sierpnia 1944 r. o wymiarze kary dla faszystowsko-hitlerowskich zbrodniarzy winnych zabójstw i znęcania się nad ludnością cywilną i jeńcami oraz dla zdrajców Narodu Polskiego. (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 16) z uwzględnieniem zmian wynikających z dekretu z dnia 16 lutego 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 29) oraz dekretu z dnia 10 grudnia 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 69, poz. 376) i z zastosowaniem ciągłej numeracji artykułów.

Minister Sprawiedliwości: Henryk Świątkowski

Załącznik do obwieszczenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 grudnia 1946 r. (poz. 377)

DEKRET

o wymiarze kary dla faszystowsko-hitlerowskich zbrodniarzy winnych zabójstw i znęcania się nad ludnością cywilną i jeńcami oraz dla zdrajców Narodu Polskiego.

Art. 1. Kto, idąc na rękę władzy państwa niemieckiego lub z nim sprzymierzonego:

1. brał udział w dokonywaniu zabójstw osób spośród ludności cywilnej albo osób wojskowych lub jeńców wojennych,
2. przez wskazanie lub ujęcie działał na szkodę osób ze względów politycznych, narodowościowych, wyznaniowych lub rasowych, poszukiwanych lub prześladowanych przez władze,

podlega karze śmierci.

Art. 2. Kto idąc na rękę władzy państwa niemieckiego lub z nim sprzymierzonego, działał w inny sposób lub w innych okolicznościach, niż przewidziane w art. 1, na szkodę Państwa Polskiego, polskiej osoby prawnej, osób spośród ludności cywilnej lub osób wojskowych albo jeńców wojennych,

podlega karze więzienia na czas nie krótszy od lat 3 lub dożywotnio albo karze śmierci.

Art. 3. Kto wyzyskując warunki wytworzone przez wojnę, wymuszał świadczenia pod groźbą wywołania prześladowań przez władze państwa niemieckiego lub z nim sprzymierzonego albo w inny sposób działał na szkodę osób poszukiwanych lub prześladowanych przez te władze,

podlega karze więzienia na czas nie krótszy od lat 3 lub więzienia dożywotniego.

Art. 4 § 1. Kto brał udział w organizacji przestępczej, powołanej lub uznanej przez władze państwa niemieckiego lub z nim sprzymierzonego albo przez zrzeszenie polityczne, które działało w interesie państwa niemieckiego lub z nim sprzymierzonego,

podlega karze więzienia na czas nie krótszy od lat 3 lub dożywotnio albo karze śmierci.

§ 2. Za organizację przestępczą w rozumieniu § 1 uważa się grupę lub organizację:

a) która ma na celu zbrodnie przeciwko pokojowi, zbrodnie wojenne lub zbrodnie przeciwko ludzkości,
b) która, mając inny cel, zdąża do osiągnięcia go przez popełnianie zbrodni, określonych w pkt a).

§ 3. Przestępnym jest zwłaszcza udział:

a) w niemieckiej narodowo-socjalistycznej partii robotniczej (National Socialistische Deutsche Arbeiter-Partei — NSDAP) na wszelkich stanowiskach kierowniczych,
b) w sztafetach ochronnych (Schutzstafieln — SS),
c) w tajnej policji państwowej (Geheime Staats-Polizei — Gestapo),
d) w służbie bezpieczeństwa (Sicherheits-Dienst — SD).

Art. 5. § 1. Działanie lub zaniechanie pod wpływem groźby, rozkazu lub nakazu nie zwalnia od odpowiedzialności karnej.

§ 2. W tym przypadku sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary ze względu na osobę sprawcy lub okoliczności czynu.

Art. 6. Wskazanie lub wydanie władzom państwa niemieckiego lub z nim sprzymierzonego osób, ściganych za przestępstwo pospolite, nie podlega karze, jeżeli sprawca wskazania lub wydania działał w przeważającym interesie publicznym lub prywatnym.

Art. 7. W razie skazania za przestępstwo określone w niniejszym dekrecie, sąd orzeka:

a) utratę praw publicznych i obywatelskich praw honorowych,
b) przepadek całego mienia skazanego; przepadły majątek przechodzi na własność Skarbu Państwa z zastrzeżeniem praw osób trzecich, nie przenoszących wartości przepadłego majątku; nie uwzględnia się jednak praw wynikających ze spadkobrania ustawowego i z testamentu lub z dokonanej po popełnieniu przestępstwa darowizny; przepadek nie dotyczy przedmiotów wyłączonych z mocy prawa spod egzekucji; nieważne z mocy samego prawa są czynności prawne zdziałane w celu uchronienia majątku od przepadku.

Art. 8. Do czynów określonych w niniejszym dekrecie nie stosuje się przepisów art. 6 i 61 kodeksu karnego z 1932 r. oraz art. 57 i 185 kodeksu karnego Wojska Polskiego.

Art. 9. Przepisy dekretu niniejszego stosuje się do czynów, popełnionych w czasie od 1 września 1939 r. do 9 maja 1945 r.

Art. 10. Do czynów, określonych w niniejszym dekrecie, stosuje się przepisy dekretu z dnia 17 października 1946 r. o zniesieniu specjalnych sądów karnych (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 324).

Art. 11. Przepisy art. 1—9 stosuje się również do osób, podlegających właściwości sądów wojskowych.

Art. 12. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Sprawiedliwości, Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego.

Art. 13. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

58.
ZARZĄDZENIE
PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 29 listopada 1946 r.

o wykonaniu dekretu z dnia 30 marca 1945 r. o pomiarach kraju i organizacji miernictwa (Dz. U. R. P. Nr 11, poz. 58).

(Przedruk z Monitora Polskiego Nr 144, poz. 264, z dnia 23 grudnia 1946 r.)

Na podstawie art. 9 dekretu z dnia 30 marca 1945 r. o pomiarach kraju i organizacji miernictwa (Dz. U. R. P. Nr 11, poz. 58) zarządzam, co następuje:

„Do art. 3 pkt. a"

§ 1.

Pomiary przeprowadzone na mocy przepisów art. 3 pkt. „a" przez Główny Urząd Pomiarów Kraju (G. U. Pom. Kraju) lub jego organa dla celów sporządzenia jednolitej mapy gospodarczej Państwa obejmują:

1. pomiary podstawowe:
   a) triangulację kraju.

b) poligonizację precyzyjną (zastępującą triangulację niższych rzędów),
c) niwelację precyzyjną i pomiary sił ciężkości dla celów geodezyjnych.

2. pomiary szczegółowe, wykonywane metodą bezpośrednią lub fotogrametryczną,
a) podkład geodezyjny dla pomiarów szczegółowych t. j. triangulację niższych rzędów, poligonizację, niwelację w nawiązaniu do sieci punktów pomiarów podstawowych.
b) zdjęcia wysokościowe rzeźby terenu,
c) zdjęcia sytuacyjne.

3. Wszelkie pomiary stosowane, niezastrzeżone postanowieniami niniejszych przepisów innym urzędom lub instytucjom państwowym lub samorządowym.

§ 2

G. U. Pom. Kraju może wyrazić zgodę na wykonanie czynności wymienionych w § 1 przez urzędy i instytucje państwowe lub samorządowe na ich wniosek.

§ 3.

1. Urzędy i instytucje, które korzystają z postanowień § 2, powiadamia G. U. Pom. Kraju o terminie rozpoczęcia prac pomiarowych, o ich zakończeniu oraz w terminach określonych przez G. U. Pom. Kraju składają okresowe sprawozdania o stanie wykonywanych prac.

2. G. U. Pom. Kraju w porozumieniu z zainteresowanymi urzędami i instytucjami ma prawo wglądu do prac wykonywanych w myśl § 2.

§ 4.

Główny Urząd Pomiarów Kraju najdalej w pierwszym kwartale roku budżetowego, sporządza sprawozdania za okres ubiegłego roku budżetowego, ze stanu całokształtu prac pomiarowych uregulowanych przepisami § 1 ust. 1, 2 i § 2 oraz podaje je do wiadomości urzędom i instytucjom wymienionym § 6 ust. 1.

§ 5.

1. Urzędy i instytucje państwowe lub samorządowe zainteresowane w pracach pomiarowych określonych w § 1 ust 1 i 2 obowiązane są przesyłać do G. U. Pom. Kraju najdalej w połowie przedostatniego kwartału budżetowego wykazy swych potrzeb w zakresie tych prac, na nowy okres budżetowy, to jest potrzeb wynikających z nich własnych programów prac.

2. Wykazy wymienione w ust. 1 obejmą rodzaj prac, określenie obszaru, który obejmą, pożądany termin i czas wykonania oraz uzasadnienie z uwzględnieniem hierarchii potrzeb.

„Do art. 3. pkt. b. 1“.

§ 6.

1. Pomiary stosowane mogą przeprowadzać w zakresie swojej działalności urzędy oraz instytucje i przedsiębiorstwa państwowe podległe następującym Ministerstwom: Komunikacji, Przemysłu, Rolnictwa i Reform Rolnych, Leśnictwa, Żeglugi i Handlu Zagranicznego.

2. Pomiary stosowane wykonywane przez urzędy i instytucje wymienione w ust. 1 obejmują wyłącznie te czynności pomiarowe, które są związane z realizacją zagadnień, wynikających z zakresu ich działania.

3. Urzędy i instytucje wymienione w ust. 1 ustalą swoją organizację pomiarów po uzgodnieniu z G. U. Pom. Kraju.

4. Zasady współpracy organów pomiarowych Ministerstwa Obrony Narodowej, z Głównym Urzędem Pomiarów Kraju określą odrębne przepisy wydane przez Prezesa Rady Ministrów w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej.

§ 7.

1. Do prac pomiarowych wykonywanych przez urzędy, instytucje i przedsiębiorstwa państwowe (§ 6 ust. 1), a mających znaczenie dla celów sporządzania mapy gospodarczej Państwa, mają zastosowanie odpowiednio przepisy § 3.

2. Zakres zainteresowania G. U. Pom. Kraju w pracach wykonywanych przez urzędy, instytucje i przedsiębiorstwa państwowe (§ 6 ust. 1) określi Prezes G. U. Pom. Kraju w porozumieniu z zainteresowanymi Ministerstwami.

§ 8.

1. Plany, niezależnie od tego kto je wykonał, zarówno jak i prace pomiarowe wykonywane w zakresie objętym tym zarządzeniem winny być dla celów ewidencji zgłoszone do miejscowo właściwej władzy administracji ogólnej jako władzy mierniczej.

2. Prezes G. U. Pom. Kraju określi szczegółowe postępowanie przy stosowaniu przepisów ustępu 1, jak również określi szczególne wypadki, kiedy i jakie prace lub plany podlegają ponadto sprawdzeniu przy zgłoszeniu ich do ewidencji.

3. Do użytku publicznego dopuszcza się tylko te dokumenty miernicze, które będą posiadały adnotację o spełnieniu warunku przepisu ust. 1.

„Do art. 3 pkt. f“

§ 9.

1. Niezbędne dla sporządzenia stale aktualizowanej mapy gospodarczej Państwa i podstawowej sieci punktów geodezyjnych mapy, plany i dokumenty pomiarowe będą przekazywane do archiwów mierniczych G. U. Pom. Kraju i jego organów.

2. Obowiązek przekazywania do archiwów mierniczych G. U. Pom. Kraju dokumentów wymienionych w ust. 1 stosuje się do wszystkich urzędów i instytucji państwowych i samorządowych oraz do mierniczych wolnozawodowych.

3. Prezes G. U. Pom. Kraju określi:
1) jakie dokumenty powinny być przekazywane do archiwów mierniczych G. U. Pom. Kraju,
2) sposób i zakres korzystania z materiałów archiwalnych przez urzędy, instytucje lub osoby zainteresowane.

§ 10.

1. Instrukcje do pomiarów określonych w § 1 oraz do prac kartograficznych wydane przez G. U. Pom. Kraju obowiązują wszystkie urzędy i instytucje państwowe lub samorządowe i wszystkie osoby zatrudnione zawodowo w miernictwie.

2. Instrukcje do pomiarów określonych w § 6 pkt. 2 opracowuje i wydaje zainteresowane Ministerstwo po uzgodnieniu z G. U. Pom. Kraju. Do tych instrukcji mają zastosowanie odpowiednio przepisy ust. 1.

§ 11.

Wykonanie niniejszego zarządzenia porucza się Prezesowi Głównego Urzędu Pomiarów Kraju.

§ 12.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Monitorze Polskim.

Prezes Rady Ministrów:
(—) Edward Osóbka-Morawski

59.

WOJEWODA ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Nr SA 19/4/47 Katowice, dnia 10 stycznia 1947 r.

PISMO OKÓLNE

Ustalenie nazw miejscowości na obszarze Ziem Odzyskanych.

Do
Ob. Ob. Starostów Powiatowych
i Prezydentów miast wydzielonych
Województwa Śląsko-Dąbrowskiego.

Rozporządzeniem Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych z dnia 12 listopada 1946 r. (Monitor Polski Nr 142, poz. 262) ustalono brzmienie urzędowe nazw oraz pisownię niżej wymienionych miejscowości jak następuje:

1. Powiat gliwicki.

Bezchlebie	Sandwiesen	Brzezchlebie
Gliwice Stare	Alt-Gleiwitz	Stare Gliwice

2. Powiat głubczycki. na:

Baworów	Bauerwitz	Baborów
Nasile	Nassiedel	Nasiedle
Stara Cerekwia	Altstett	Nowa Cerekwia
Łysocice	Leisnitz O/S.	Lisięcice
Ściborowice	Steuberwitz	Ściborzyce Wielkie
Władzienin	Bladen	Włodzienin
Bliżczyce	Bleischwitz	Bliszczyce
Zubrzyce	Sauerwitz	Zubrzyce

3. Powiat grodkowski.

Galancice	Giersdorf	Gałązczyce
Szkłowo	Gläsendorf	Szklary
Krzyżowa	Deutsch Leippe	Lipowa
Kubinów	Friedewalde	Skoroszyce
Kurzejów	Hennersdorf	Sidzina
Ogony	Feldheim O/S.	Ogonów
Wojcice	Eichenau O/S.	Wójcice

4. Powiat kluczborski

Wierzbica Polska	Ober-Weiden O/S.	Wierzbica Górna

5. Powiat kozielski.

Birawa	Reigersfeld	Bierawa
Blachownia	Blechhammer	Blachownia Śląska
Cerkiew Polska	Gross-Neukirch	Polska Cerekiew
Ciski	Friedenau O/S.	Cisek
Pawłowice	Gnadenfeld	Pawłowiczki
Krzanowice	Langlieben	Długomiłowice
Miejsce nad Odrą	Schönblick	Miejsce Odrzańskie

6. Powiat niemodliński

Fyrląd	Friedland O/S.	Korfantów
Grasz	Graase	Gracze
Łęgi	Heidersdorf	Gościejowice
Szurgoszcz	Schurgast	Skorogoszcz
Przędza	Arnsdorf	Przecza
Baruszowice	Baumgarten	Sady

7. Powiat nyski

Gierałtowice	Giersdorf	Gierałcice
Kunów	Gross-Kunzendorf	Sławniowice
Dłużnica	Langendorf	Bodzanów
Jarantowice	Arnoldsdorf	Jarnołtówek
Kończyce	Dürr-Kunzendorf	Konradów
Goświn	Gross-Giessmannsdorf	Goświnowice
Bielawa	Bielau	Biała Nyska wzgl. Niska
Hajduki	Heidau	Hajduki Nyskie wzgl. Niskie
Witów	Deutsch Wette	Nowy Świętów
Pałki	Baucke	Buków
Kamieniec	Grenztal	Kamienica
Złotopol	Gross-Neudorf	Złotogłowice
Bogdanowice	Bösdorf	Pakosławice

8. Powiat oleski.

Gorzów	Landsberg O/S.	Gorzów Śląski
Pawłowice	Pau'sdorf	Pawłowice Gorzowskie
Kodianowice	Kiefernrode	Chocianowice
Nowa Wieś	Neudorf	Nowa Wieś Oleska
Wolny Kadłub	Freihöfen	Kadłub Wolny

9. Powiat opolski.

Rogów	Rogau	Rogów Opolski
Stradonia	Tiefenburg	Stradunia
Chrząsty	Kronst	Chrząstowice
Dobrzeń	Döbern	Dobrzeń Wielki
Odchodza	Frühauf	Ochodze
Polska Nowawieś	Neudorf	Polska Nowa Wieś
Kupy	Kupp	Kup
Ługniany	Lugendorf	Łubniany
Grecz	Friedrichsgrätz	Grodzice
Krogulno	Stobertal	Krogulna
Popielów	Poppelau	Stary Popielów
Pruszków	Proskau	Prószków

na:

Ligota Pruszkowska	Frei-Proskau	Ligota Prószkowska
Zwonice	Glockenau	Źlinice
Tarnów	Tarnau	Tarnów Opolski
Kotorz Mały	Klein-Kochen	Kotórz Mały
Kotorz Wielki	Gross-Kochen	Kotórz Wielki
Budkowice Stare	Alt-Baudendorf	Stare Budkowice

10. Powiat prudnicki.

Długomosty	Langenbrück	Moszczanka
Łąka	Gräflich Wiese	Łąka Prudnicka
Kończyce	Kunzendorf	Trzebina
Racławice	Deutsch Rasselwitz	Racławice Śląskie
Kujawy	Zellin	Zielina
Ścinawa	Steinau O/S.	Ścinawa Mała

11. Powiat raciborski

Rudyszwałd	Ruderswald	Chałupki
Krawarz Polski	Preussisch Krawarn	Krowiarki
Borzucin	Streitkirch	Borucin
Raciborska Kuźnia	Ratiborhammer	Kuźnia Raciborska
Szamarzowice	Schammerau	Samborowice
Stanica	Standorf	Stanice

12. Powiat strzelecki.

Kamień	Gross-Stein	Kamień Śląski
Góra św. Anny	Sankt Annaberg	Gora Świętej Anny
Imielnica	Himmelwitz	Jemielnica
Piotrogród	Petersgrätz	Piotrówka
Odmęt	Ottmuth	Otmęt
Żandowice	Sandowitz	Żędowice

13. Powiat lubliniecki.

Ciasno	Teichwalde	Ciasna

Podając powyższe do wiadomości proszę o wydanie zarządzeń, mających na celu dostosowanie brzmienia urzędowego nazw wyżej wymienionych miejscowości do brzmienia, ustalonego powołanym na wstępie rozporządzeniem.

Wojewoda
w/z (—) Płk. Ziętek, Wicewojewoda.

60.

MINISTERSTWO APROWIZACJI i HANDLU
Departament Handlu
L. dz. X-Go-11635 Warszawa, dnia 30 grudnia 1946 r.

w sprawie obowiązku sprzedaży wyrobów alkoholowych Monopolu Spirytusowego w naczyniach zamkniętych przez przedsiębiorstwa przemysłu gastronomicznego.

Do
Urzędu Wojewódzkiego Śląsko-Dąbrowskiego
Wydział Aprowizacji i Handlu
w Katowicach.

W związku z koncesjonowaniem przedsiębiorstw przemysłu gastronomicznego, działając w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu, Ministerstwo Aprowizacji i Handlu zarządza:

Wszystkie przedsiębiorstwa gastronomiczne, posiadające uprawnienia na wyszynk napojów alkoholowych, obowiązane są do wykonywania sprzedaży wyrobów Państwowego Monopolu Spiritusowego w naczyniach zamkniętych, w czasie gdy przedsiębiorstwo jest czynne, do spożycia poza miejscem sprzedaży.

Zarządzenie powyższe należy podać do wiadomości i dalszego wykonania podległym referatom aprowizacji i handlu Starostw.

Jednocześnie poleca się po upływie terminu 7 dniowego od dnia podania do wiadomości niniejszego zarządzenia prowadzącym zakłady gastronomiczne, rozpocząć sprawdzanie (kontrolę) i jego wykonanie.

Dyrektor Departamentu Handlu:
(—) Wł. Ryńca

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Aprowizacji i Handlu
L. dz. AH/V/4/61/47. Katowice, dnia 15 stycznia 1947 r.

Do
Wszystkich Starostów Powiatowych
i Zarządów Miast Wydzielonych.

Przesyła się do wiadomości i wykonania.

Za Wojewodę:
w/z (—) Bogacki
Naczelnik Wydziału

61.

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Ogólny
Nr. O. Org. 28/9/46 Katowice, dnia 15 stycznia 1947 r.

PISMO OKÓLNE
w sprawie utworzenia Konsulatu W. Brytanii w Katowicach.

Ob. Ob. Naczelnicy Wydziałów
Ob.Ob. Starostowie Powiatowi i Prezydenci miast wydzielonych

Ministerstwo Administracji Publicznej pismem L. dz. IV A. A/6657/46 z dnia 30 grudnia 1946 r. zawiadomiło, że p. *John Herbert Dickinson* otrzymał z dniem 10. XII. 1946 r. Exequatur jako konsul Wielkiej Brytanii na obszar województw — krakowskiego, rzeszowskiego, śląskiego i wrocławskiego oraz miasta i powiatu Częstochowa, z siedzibą w Katowicach.

Podając powyższe do wiadomości, Urząd Wojewódzki prosi o udzielanie wymienionemu Konsulowi wszelkiej należytej pomocy przy spełnianiu Jego obowiązków.

Za Wojewodę:
(—) Dr. Wierzbiański, Naczelnik Wydz. Ogólnego

62.

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Samorządowy
Nr. SK. 50/1/47 Katowice, dnia 17. stycznia 1947 r.

PISMO OKÓLNE
w sprawie zapotrzebowań szkół na opał.

Do
wszystkich Wydziałów Powiatowych
i Zarządów Miejskich m. wydz.

Kuratorium Okręgu Szkolnego Śląskiego w Katowicach pismem z dnia 30. listopada 1946 r.. Nr. dz. 63639/46-R-Borcz., wyjaśniło Inspektoratom Szkolnym oraz Dyrekcjom i Kierownictwom Szkół wszelkich typów w okręgu, że do czasu wydania odpowiedniej instrukcji przez Ministerstwo Aprowizacji wszelkie zapotrzebowanie na opał dla zakładów naukowych i wychowawczych oraz urzędów podległych Ministerstwu Oświaty kierować należy do *wojewódzkich urzędów aprowizacyjnych* (składy opałowe miejskie) ewentualnie starostw, jeśli chodzi o opał w mniejszych ośrodkach i na wsi.

Dalsze szczegóły należy zaczerpnąć z powyższego pisma Kuratorium.

Przy tej okazji przypomina się ponownie, że w myśl przepisów art. 11 ustawy z dnia 17. lutego 1922 r. o zakładaniu i utrzymywaniu publicznych szkół powszechnych (Dz. U. R. P. Nr. 18 poz. 143) na gminach wiejskich miejskich ciąży między innymi obowiązek dostarczania opału dla szkół powszechnych i zaznacza się, że ewentualne przerwy w nauce z powodu zaniedbania powyższych obowiązków przez zobowiązane związki samorządowe są niedopuszczalne.

Za Wojewodę:
(—) Dr. Karczewski, Naczelnik Wydziału

63.

OBWIESZCZENIE URZĘDU WOJEWÓDZKIEGO ŚL.-DĄBROWSKIEGO
z dnia 21 stycznia 1947 r.
w sprawie ustalenia stawki dziennej w Powiatowym Szpitalu Zakaźnym w Miechowicach pow. Bytom

Na podstawie art. 35 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 38. poz. 382) Urząd Wojewódzki zatwierdza wysokość stawki dziennej w Powiatowym Szpitalu Zakaźnym w Miechowicach pow. Bytom. za leczenie i utrzymanie chorych tak dla samopłacących jak i ubezpieczonych oraz Związku Wspierania Ubogich klasy III — 150 zł dziennie.

Na oddziale chirurgicznym szpital pobierać może dodatkową opłatę w wysokości 20% stawki dziennej.

Powyższa opłata obowiązuje po upływie 14-dni od dnia ogłoszenia jej w Dzienniku Urzędowym Województwa Śląsko-Dąbrowskiego.

Za Wojewodę:
Dr Feliks Presser Naczelnik Wydziału

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

MINISTERSTWO KOMUNIKACJI
Departament Dróg Kołowych

PRZETARG NIEOGRANICZONY
na dostawę szczotek z piassawy.

Departament Dróg Kołowych Ministerstwa Komunikacji ogłasza przetarg nieograniczony na dostawę 25.000 szt. szczotek do czyszczenia nawierzchni drogowych.

Szczotki mają być wykonane z mieszaniny piassawy i baseny (5 części piassawy, 1 część baseny) z materiałów dostawcy.

Oferować można na całość lub część dostawy. Rozpoczęcie dostawy winno nastąpić najpóźniej w 3 miesiące od dnia wydania zlecenia, a zakończenie na dzień 31. XII. 47 r.

Oferty składać należy w Departamencie Dróg Kołowych Ministerstwa Komunikacji (Warszawa, ul. Chałubińskiego 4, piętro VI), **do godziny 9 rano dnia 10 lutego 1947 r.** Otwarcie ofert tegoż dnia o 10 rano w wymienionym wyżej Departamencie.

Do ofert dołączyć należy kwit Kasy Skarbowej w Warszawie na wpłacone wadium w wysokości 2% dla oferowanych sum do 1.000.000 zł i 1,5% dla sum ponad 1.000.000 zł.

Podkładki ofertowe, jak wzór oferty, wzór umowy, opis szczotki itp. otrzymać można w Departamencie Dróg Kołowych Min. Kom.

Ministerstwo Komunikacji zastrzega sobie prawo podziału dostawy, prawo wyboru oferenta względnie unieważnienia przetargu bez podania powodów i ponoszenia odszkodowań.

OBWIESZCZENIA SĄDOWE.

Sąd Grodzki w Wodzisławiu Śl.
V Co 76/46

WYWOŁANIE.

Wiktoria Wyleżołowa I. v. Szymońska z domu Antończyk żona robotnika miejskiego w Wodzisławiu postawiła do tutejszego Sądu wniosek o wykluczenie wierzyciela hipotecznego Natana Katza z jego prawem do hipoteki zapisanej w dziale III nieruchomości Wodzisław Ogrody Wykaz L. 15 pod liczbą wpisu 5 w kwocie 1.200 Mk zapisanej dlań w roku 1896.

Właściciela naprowadzonej hipoteki względnie osoby roszczące sobie jakie kolwiek prawa wzywa się by najpóźniej w terminie dnia 2 maja 1947 r. godz. 9. zgłosili swoje prawa i przedłożyli odnośne dokumenta gdyż w przeciwnym razie zostaną z ich prawami wykluczeni.

Wodzisław, dnia 18 grudnia 1946 r. 26

Sędzia grodzki:

II. Zg. 41/46

OGŁOSZENIE.

Obywatelka Musik Maria z Miotka wystąpiła w Sądzie Grodzkim w Lublińcu z wnioskiem o wszczęcie postępowania celem uznania za zmarłego jej męża Gabriela Musika zamieszkałego ostatnio w Miotku gm. Kalety pow. Lubliniec, urodz. dn. 18 marca 1905 r. syna Jakuba i tegoż żony z domu Sojka. Zaginiony Gabriel Musik został powołany do Wojska Polskiego w dniu 24 sierpnia 1939 r. i do dnia dzisiejszego z wojny 1939 — 1945 nie powrócił.

Zaginionego Gabriela Musika wzywa się by w wyżej oznaczonym Sądzie stawił się najpóźniej w ciągu trzech miesięcy od dnia umieszena tego ogłoszena w Śląsko-Dąbrowskim Dzienniku Wojewódzkim, gdyż w przeciwnym razie może być uznany za zmarłego.

Wszyscy którzy by mieli jakiekolwiek wiadomości o życiu lub śmierci Gabriela Musika z Miotka winni o tym donieść wyżej oznaczonemu Sądowi, najpóźniej w terminie powyższym. (P.A.P. 9)

Lubliniec, dnia 13 stycznia 1947 r.

Sędzia:
(—) Wł. Grabowski

II. Zg. 89/46.

OGŁOSZENIE.

Jadwiga Sobeczek z Lublińca, ul. Żwirki i Wigury nr 5 wystąpiła w Sądzie Grodzkim w Lublińcu z wnioskiem o uznanie za zmarłego jej męża Jana Sobeczka, urodzonego dnia 16. III. 1897 r. w Starym Zabrzu, syna Karola i Joanny z domu Kostań-Sobeczków. który jako funkcjonariusz Policji Województwa Śląskiego został w dniu 1. IX. 1939 ewakuowany z Lublińca i od tego czasu nie dał o sobie żadnej wiadomości.

Wzywa się zaginionego Jana Sobeczka do zgłoszenia się w wyżej oznaczonym Sądzie w terminie najpóźniej trzech miesięcy od dnia ukazana się niniejszego ogłoszenia w Śl.-Dąbrowskim Dzienniku Wojewódzkim w przeciwnym bowiem razie zaginiony może być uznany za zmarłego.

Wszystkie osoby któreby miały jakąkolwiek wiadomość o życiu lub śmierci zaginionego winny w powyższym terminie donieść o tym Sądowi Grodzkiemu w Lublińcu. (P.A.P. 11)

Lubliniec, dnia 31 grudnia 1946 r.

(—) Wł. Grabowski
Sędzia S. O.

II. Zg. 96/46.

OGŁOSZENIE.

Maniura Klara z Kalet, ul. Damrota 3, pow. Lubliniec, wystąpiła w Sądzie Grodzkim w Lublińcu z wnioskiem o uznanie za zmarłego jej męża Wilhelma Maniury, urodz. dnia 17 lipca 1907 r. w Bagnie — Strzebiń, pow. Lubliniec, syna Bartłomieja i Karoliny Watolla — Maniurów, który jako żołnierz niemiecki przebywał w roku 1943 na froncie rosyjskim, przy czym wnioskodawczyni otrzymała od wojskowych władz niemieckich zawiadomienie z dnia 8. I. 1944 r. w/g którego Maniura Wilhelm zginął na froncie wschodnim w czasie działań wojennych w dniu 27. XI. 1943 r.

Wzywa się zaginionego Wilhelma Maniurę, do zgłoszenia się w oznaczonym wyżej Sądzie w terminie najpóźniej trzech miesięcy od dnia ukazana się niniejszego ogłoszenia w Śl.-Dąbrowskim Dzienniku Wojewódzkim. W przeciwnym bowiem razie zaginiony może być uznany za zmarłego.

Wszystkie osoby któreby miały jakąkolwiek wiadomość o życiu lub śmierci zaginionego winny w powyższym terminie donieść o tym Sądowi Grodzkiemu w Lublińcu. (P.A.P. 10)

Lubliniec, dnia 31 grudnia 1946 r.

(—) Wł. Grabowski
Sędzia S. O.

Sygnatura akt: III. Co 9/46

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 stycznia 1947 r.

Sąd Grodzki w Mikołowie
w osobie sędziego Grodzkiego Włodzimierza Preisnera
w obecności Protokólanta Jadwigi Pisarzowskiej
po rozpoznaniu w dniu 31 grudnia 1946 r. i 11 stycznia 1947 r. w sprawie wywoławczej Jana Pryszcza zam. w Tychach, ul Stawowa 166.
przeciwko Kasie Zasiłków Pośmiertnych dla urzędników i robotników przy Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Katowicach
o wywołanie listu hipotecznego na kwotę 4.000.— zł w złocie z 5% odsetkami na nieruchomości Tychy wykaz 1155

orzekł:

List hipoteczny z dnia 19 lutego 1937 r., wystawiony przez Sąd Grodzki w Mikołowie na hipotekę w kwocie 4.000 zł w złocie z 5% wpisaną w dziale III-cim nieruchomości Tychy wykaz 1155, Jana Pryszcza własnej, na rzecz Kasy Zasiłków Pośmiertnych dla urzędników i robotników przy Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Katowicach zostaje pozbawiony mocy prawnej. (P.A.P. 4)

Sędzia Grodzki (Preisner)

Sygnatura akt: III. Co 31/46

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 grudnia 1946 r.

Sąd Grodzki w Mikołowie
w osobie sędziego Grodzkiego Włodzimierza Preisnera
w obecności Protokólanta Jadwigi Pisarzowskiej
po rozpoznaniu w dniu 20 i 31 grudnia 1946 r. sprawy wywoławczej Franciszka Kaczmarka i Heleny z Matysików Kaczmarek zam. w Piotrowicach, ul. Mielęckiego 9 przeciwko Kasie Zasiłków Pośmiertnych dla urzędników i robotników przy Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Katowicach.
o wywołanie listu hipotecznego na kwotę 5.000 zł z odsetkami, zapisaną na nieruchomości Piotrowice, wykaz 632

orzekł:

List hipoteczny z dnia 14 grudnia 1937 r. wystawiony przez Sąd Grodzki w Mikołowie, na hipotekę w kwocie 5.000 zł. z odsetkami, wpisaną w dziale III-cim nieruchomości Piotrowice wykaz 632 Franciszka i Heleny Kaczmarków własnej, na rzecz Kasy Zasiłków Pośmiertnych dla urzędników i robotników Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Katowicach zostaje pozbawiony mocy prawnej. (P.A.P.) 5)

Sędzia Grodzki (Preisner)

Sygnatura akt: III. Co 311/45

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 stycznia 1947 r.

Sąd Grodzki w Mikołowie
w osobie sędziego Grodzkiego Włodzimierza Preisnera
w obecności Protokólanta Jadwigi Pisarzowskiej
po rozpoznaniu w dniu 31 grudnia 1946 r. i 11 stycznia 1947 r. sprawy wywoławczej Franciszka Przybytka i Magdaleny Przybytek zam. w Łaziskach Średnich.
przeciwko Kasie Zasiłków Pośmiertnych dla urzędników i robotników przy Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Katowicach i wywołanie listu hipotecznego na kwotę 8.000 zł w złocie na nieruchomości Łaziska Średnie wykaz 213

orzekł:

List hipoteczny z dnia 14 września 1937 r., wystawiony przez Sąd Grodzki w Mikołowie, na hipotekę w kwocie 8.000 zł w złocie, wpisaną w dziale III-cim nieruchomości Łaziska Średnie wykaz L. 213, Franciszka Przy-

bytka i Magdaleny Przybytek własnej, na rzecz Kasy Zasiłków Pośmiertnych dla urzędników i robotników przy Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Katowicach zostaje pozbawiony mocy prawnej.

(P.A.P. 6)

Sędzia Grodzki (Preisner)

Sygnatura akt:
III. Co 29/46

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 grudnia 1946 r.

Sąd Grodzki w Mikołowie
w osobie sędziego Grodzkiego Włodzimierza Preisnera
w obecności Protokólanta Jadwigi Pisarzowskiej
po rozpoznaniu w dniu 20 i 31 grudnia 1946 r. sprawy wywoławczej Pawła Krzecińskiego i Łucji z Niesłańczyków Krzecińskich zam. w Ornontowicach, ul. Orzeska 12,
przeciwko Kasie Zasiłków Pośmiertnych dla urzędników i robotników przy Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Katowicach o wywołanie listu hipotecznego na kwotę 3.000 zł w złocie z odsetkami z opisanych na nieruchomości wykaz 628 ks. Ornontowice

Orzekł:

List hipoteczny z dnia 9 marca 1938 r. wystawiony przez Sąd Grodzki w Mikołowie na hipotekę w kwocie 3.000 zł w złocie z odsetkami, wpisaną w dziale III-cim nieruchomości Ornontowice wykaz 628, Łucji Krzecińskiej własnej, na rzecz Kasy Zasiłków Pośmiertnych dla urzędników i robotników przy Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Katowicach, zostaje pozbawiony mocy prawnej.

(P.A.P. 7)

Sędzia Grodzki (Preisner)

Sygnatura akt:
III. Co 30/46

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 stycznia 1947 r.

Sąd Grodzki w Mikołowie
w osobie sędziego Grodzkiego Włodzimierza Preisnera
w obecności Protokólanta Jadwigi Pisarzowskiej
po rozpoznaniu w dniu 31 grudnia 1946 r. i 11 stycznia 1947 r. sprawy wywoławczej Wincentego Slany i Heleny Slana zam. w Orzeszu, ul. Rybnicka, L. 105
przeciwko Kasie Zasiłków Pośmiertnych dla urzędników i robotników przy Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Katowicach o wywołanie listu hipotecznego na kwotę 4.500 zł w złocie wraz z hipoteką zabezpieczającą 450 zł w złocie na nieruchomości Orzesze wykaz 615

orzekł:

List hipoteczny z dnia 10 stycznia 1939 r., wystawiony przez Sąd Grodzki w Mikołowie, na hipotekę 4.500 zł w złocie i hipotekę zabezpieczającą 450 zł w złocie, wpisaną w dziale III-cim nieruchomości Orzesze wykaz 615 Wincentego i Heleny Slanych własnej, na rzecz Kasy Zasiłków Pośmiertnych dla urzędników i robotników przy Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Katowicach, zostaje pozbawiony mocy prawnej.

(P.A.P. 8)

Sędzia Grodzki (Preisner)

ZGUBIONE DOKUMENTY.

Unieważnia się zgubioną Kartę Rejestracyjną samochodu marki Z.J.S. Nr rejestracji 0-02760 Nr silnika 1042632, Nr podwozia 558957 opiewającą na S.P.S. I Bat. Rządu. 19

Unieważnia się zgubioną legitymację służbową Nr 4242 wystawioną dnia 4. 12. 46. na nazwisko Cebulski Paweł, Szopienice, ul. Sobieskiego 9

Unieważnia się legitymację służbową Nr 357 wystawioną przez Urząd Wojewódzki w Katowicach na nazwisko Partyka Stefania, Koźle, plac Miarki 4 23

Unieważnia się skradzione prawo jazdy wystawione przez Urząd Wojew. Śl.-Dąbrowski na nazwisko Gutman Leon 24

Unieważnia się zgubione prawo jazdy Nr 5570 wystawione przez Urząd Wojew. Śl.-Dąbrowski na nazwisko Drożyński Czesław. 25

Unieważnia się skradzioną legitymację Zw. Uczest. Walk o Niepodległość oraz legitymację Odznaki Grunwaldzkiej wystawionej na nazwisko Dobrzański Ludwik, Katowice, ul. Wita Stwosza 6. 26

Unieważnia się legitymację służbową wystawioną przez Dyr. Państw. Szkoły Położniczej w Chorzowie na nazwisko Frydrych Jadwiga, Chorzów, ul. Strzelców Bytomskich 11. 27

Unieważniamy zgubiony dowód rejestracyjny pojazdu mechanicznego marki Tempo D-68215 opiewający na firmę Linka, Wytwórnia wędlin w Bytomiu ul. Dworcowa 1. 28

Wojewódzki Komitet Opieki Społecznej w Katowicach unieważnia skradzione w dniu 26. 1. 47. r.
1) kartę rejestracyjną na samochód ciężarowy marki „Betford" nr 72845 wydaną przez Wojewódzki Urząd Samochodowy w Katowicach dla Woj. Kom. Op. Społ.
2) legitymację służbową,
3) czerwone prawo jazdy,
4) legitymację Ubezp. Społ. na nazwisko Wojtasik Henryk, szofer W.K.O.S. 29

Państwowa Komunikacja samochodowa Stacja nr 3 w Zabrzu unieważnia zagubiony dowód rejestracyjny na samochód Zi; 5 Nr rejestracyjny 02770. 30

Unieważnia się zgubioną kartę ewidencyjną samochodu ciężarowego marki Goliat nr C-68524, nr silnika 38931, podwozia nr 250708 wydaną przez Woj. Urząd Samochodowy dla Gliwickiego Zjednoczenia Przemysłu Węglowego. 31

Unieważnia się skradzione obywatelstwo nr 18677 wystawione przez Starostwo Powiatowe w Strzelcach na nazwisko Kurda Maria Wielkie Staniszce. 32

Okręgowy Urząd Likwidacyjny w Katowicach unieważnia zagubioną w czasie przesyłki pocztowej Kartę Ewidencyjną wystawioną na samochód osobowy marki Aero nr rejestracyjny A — 73228. 33

Unieważnia się zgubiony numer próbny PR. 99690 wydany na samochód półciężarowy marki Chevrolet nr silnika SR. 3934790 wydany przez O.U.S. — Gdańsk dla Państwowego Monopolu Zapałczanego w Czechowicach pow. Bielsko. 34

RED. I ADMIN.: Urz. Woj. Śl.-D., ul. Jagiellońska 25 I. p. red.-pok. 244, tel. 444 i 452, adm.-pok. 242, tel. 356. *ZA REDAKCJĘ: Dr Piotr Bałowski.*

PRENUMERATA kwartalna 180,— zł. Prenumerata powinna być opłacana najpóźniej na 2 tygodnie przed rozpoczęciem każdego kwartału. Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów Śląsko-Dąbrowskiego Dziennika Wojewódzkiego należy wnosić do właściwych urzędów pocztowych lub Administracji niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru; późniejsze reklamacje będą uwzględniane tylko po uiszczeniu ceny reklamowanego numeru. Cena numeru pojedynczego jest zależna od objętości numeru.

CENY OGŁOSZEŃ: Za 1 mm szpalty redakcyjnej szerok. 82 mm 10.— zł, druk borgis lub petyt. Tabelaryczne i cyfrowe za 1 mm szpalty 50% więcej. O zagubionych dokumentach za wyraz 5,— zł, najmniejsze ogłoszenie w tym dziale 80,— zł, wraz z egz. dowod. 100,— zł. Ogłoszenia drukuje się po uiszczeniu całkowitej należności przy zamówieniu. Za terminowy druk ogłoszeń wydawnictwo nie odpowiada. Rękopisów nie zwraca się.
Wszelkie należności z tytułu prenumeraty i opłat za ogłoszenia uiszczać należy wyłącznie za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności Oddział w Katowicach na konto czekowe Nr III-4121. Do inkasa należności nikt nie jest upoważniony. **Cena 30.— zł.**

Tłoczono w Drukarni Państwowej Nr 1. (dawn. Drukarnia Urzędu Wojew. Śląsko-Dąbrowskiego) Katowice, Francuska 33, w podw., tel. 327-54

R 23256